

GENÇ KALEMLER

Bahtiyar Vahabzade Sosyal Bilimler Lisesi Edebiyat, Kültür ve Sanat Dergisi Yıl:9 Say:8 Mayıs 2019

Öykü

Masal

Makale

Adım Sonbahar

nasıl iş bu
her yanına çiçek yağmış
erik ağacının
ışık içinde yüzüyor
neresinden baksan
gözlerin kamaşır

oysa ben akşam olmuşum
yapraklarım dökülüyor
usul usul
adım sonbahar

Attila İlhan

Deneme

Şiirler

Eleştiri

İÇİNDEKİLER

- 2- Editör'den
- 3- Okul Müdürü
- 4- 2019 Mezuniyet Konuşmaları
- 6- Sana Manipiule Oluyorum
- 7- Tak - Tak
- 8- Nenvarsaomvar
- 9- Kendimle Söyleşi
- 10- Ancak Giderken
- 11- Karahindiba Olmak
- 12- Yolda
- 14- Düşüncelerim
- 15- Türkçe Bakış
- 16- Beş Taş
- 17- Yokuş
- 18- Minimal (Küçürek) Öyküler
- 20- Kaos Teorisi
- 21- Faili Meçhul
- 22- Bi Haber
- 23- Binbir Parça
- 24- Benliğin Hükmü
- 25- İnsan Neden Yazar
- 26- Tanpınar'da İmtidâd Fikri
- 28- Düşünme Sanatı
- 29- Fedakârlık
- 30- Acımak-Ön Yargı İkilemi
- 31- Okumak "Bir SBL Geleneğidir"
- 32- Sonhara Yükledim Bütün Suçu

DERGİ KÜNYESİ

Bahtiyar Vahabzade
Sosyal Bilimler Lisesi
Edebiyat, Kültür ve
Sanat Dergisi
Yıl: 9 Sayı: 8
Mayıs 2019

SAHİBİ

Bahtiyar Vahabzade
Sosyal Bilimler Lisesi adına
Özden KARA
Okul Müdürü

Genel Yayın Yönetmeni ve Yazı İşleri Müdürü

Salih KILIÇASLAN
Türk Dili ve Edebiyat Öğretmeni
Özlem TÜRKÖZ
Türk Dili ve Edebiyat Öğretmeni

Yayın Kurulu

Selma GÖKALP
Türk Dili ve Edebiyat Öğretmeni
Mehmet ÖZSÖYLER
Türk Dili ve Edebiyat Öğretmeni
Adil TUTUMLU
Türk Dili ve Edebiyat Öğretmeni
Hasan KAHYA
Türk Dili ve Edebiyat Öğretmeni

Adres

Bahtiyar Vahabzade
Sosyal Bilimler Lisesi
Kargakecek Mevkii
(Ç. Ü. Arkası Çatalan Yolu Üzeri)
SARIÇAM/ADANA
Telefon: (322) 399 24 94
Belgegecer: (322) 399 23 93
e-posta: adanasbl@gmail.com
İnternet: www.adanasbl.k12.tr

Grafik - Tasarım Sadık ÇELİK

Baskı ve Cilt
AKSU MATBAACILIK
Abidinpaşa Cd. Kurttepe Apt
Kat: 1 No: 1 Seyhan/ADANA
Tel: 0322 359 04 37

Editörden

Merhaba Sevgili Genç Kalemler Okuru,

Hayallerimizi, umutlarımızı, acılarımızı ve dahi sevinçlerimizi zamanın acımasızlığından kurtarıp sonsuzluk diyarına ulaştırmak ülküsü bizi rahat bırakmadı. Sözün yaşlı kütüğüne bir çentik daha atalım, dedik ve yeni sayımızla sizlerle buluştuk.

Öğrencilerimiz, yazı denilen o büyülü âlemden yaratılarını sunmak adına Ferhat misali yüreklerine külüngü vurup ne çıktıysa ortaya döktüler. Öykü, deneme, masal, makale, söylev, eleştiri ve özellikle de şiir türünde birçok yetkin örnekle karşınızdayız.

Yazma gibi yüce ve zor eylemi gerçekleştirebiliyoruz çünkü okuyoruz, araştırıyoruz, sorguluyoruz... Evet, hem bilgi sahibiyiz hem de fikir sahibiyiz. Biliyoruz ki doğru bir süre doğru, gerçek ise daha gerçeğini bulana kadar; tüm bilgiler değişene kadar vardır. İnsanlara vereceğiniz en güzel hediye bir soru işaretidir. Kendi doğrularını bulmalarına yardımcı olmak en büyük iyiliktir. En büyük eğitim, soru sormayı öğretmektir. Şimdilik kaydıyla kendi doğrularımız ve zihnimizde pek çok soru işareti ve hatta bunları ifade edebilme yeteneğimiz var.

Yazıyoruz çünkü biliyoruz ki insan var olduğu sürece devam edecek olan insanlık hallerini ve hayatın gerçekliğini kabullenmenin, anlamaya çalışmanın bir yolu olarak en önemli çıkış noktasıdır "yazmak". Sait Faik, "Haritada Son Nokta" isimli öyküsünü şu satırlarla bitirir:

"Söz vermiştim kendi kendime: Yazı bile yazmayacaktım. Yazı yazmak da hırstan başka ne idi? Burada namuslu insanlar arasında sakın, ölümü bekleyecektim. Hırs hiddet neme gerekti? Yapamadım. Koştum tütüncüye, kâğıt kalem aldım oturdum. Ada'nın تنها yollarında gezerken canım sıkılırsa küçük değnekler yontmak için cebimde taşıdığım çakımı çıkardım. Kalem yonttum. Yonttuktan sonra tuttum öptüm... Yazmasam deli olacaktım."

Gelecek sayımızda buluşmak umuduyla...

Salih KILIÇASLAN

Türk Dili ve Edebiyatı Öğretmeni

2008-2009 eğitim öğretim yılında başlanan eğitim yolculuğumuz bu yıl 10. senesini doldurmaktadır. 2018-2019 eğitim öğretim yılının sonuna yaklaşırken geleneksel hale getirdiğimiz Genç Kalemler dergisi ile gençlerimizi ve öğretmenlerimizi sizlerle buluşturmaktayız. Sosyal bilimler ailesi olarak bizler soran, sorgulayan, üreten ve araştıran nesilleri yetiştirmeyi misyon edindik. Bu amaç doğrultusunda hazırlanan "Genç Kalemler" dergisinin yeni sayısının hepimize hayırlı olmasını diliyorum.

Eğitim sevgidir, hoşgörüdür, güzel ahlaktır, güzel bakmaktır...Aristo'nun "Kalbi eğitmeden zihni eğitmek, eğitim sayılmaz." sözü okulumuz Bahtiyar Vahabzade Sosyal Bilimler Lisesinin bakış açısını da ifade etmektedir. Görüldüğü üzere Genç Kalemler dergisinin özü de bu sözü tamamlamakta, içeriği göz önüne alındığında, kalbi eğitmenin yanında zihni de eğitmede ne kadar mahir olduğumuzu göstermektedir.

Genç Kalemler edebiyat, kültür ve sanat dergisi olarak yayın hayatına devam ediyor. İnaniyorum ki bu sayımızda da his ve fikirde sağlam eserler bulacak, öğrencilerimizin kalp ve zihinlere nasıl dokunduğuna şahit olacaksınız.

2018-2019 eğitim-öğretim yılı biterken birkaç cümle ile bu yılın verimli çalışmalarına da değinmek isterim. Okulumuz bu yıl hayata geçirdiği SBL BEST etkinlikleri ile öğrencilerimizi akademisyen, bürokrat, yazar ve alanında yetkin birçok isimle buluşturdu. Buradaki amacımız okulumuz misyon ve vizyonuna uygun olarak gençleri hayata hazırlamak ve önemli başarı hikayesi olan isimler aracılığıyla öğrencilerimize özgüven aşılama. Amacımız her anlamda donanımlı, geleceğin Türkiye'sine hazır gençler yetiştirmektir.

Sosyal bilimci hayata bakmaz, hayatı yaşar. Yaşadığı topluma değer ve anlam katar. Yaşadığı toplumla beraber büyür ve gelişir. Bizler de eğitmeni olarak öğrencilerimizle beraber bu değerleri yaşamaya, hisleri paylaşmaya çalışmaktayız. Genç Kalemler dergisinin tüm paydaşlara tekrar hayırlı olmasını diliyorum, emekleri geçen başta Türk Dili ve Edebiyatı öğretmenimiz Salih KILIÇASLAN ve öğrencilerime sonsuz teşekkürlerimi sunuyorum.

İyi ki varsınız....

Özden KARA
Okul Müdürü

2019 Mezuniyeti Öğretmen Konuşması

Değerli Öğretmen Arkadaşlarım, Kıymetli Misafirler, Sevgili Öğrenciler,

Bu okulda yedinci yılım ve dördüncü mezuniyet konuşmasını yapıyorum. Çok zor oluyor, artık kimseyi mezun etmek istemiyorum. Okula başladıkları günlerde sıyrılmaya çalıştıkları çocukluğu bu sıralarda bırakarak yuvayı terke hazırlanan güzel gençlerimizden ayrılmanın hüznünü yaşıyoruz. Hüznü karşılamak, ağırlamak zor zanaattır. Ancak biz severiz hüznü. Sanki hüznün de doğma büyüme burahıdır, halinden, yerinden memnundur, hiç terk-i diyar etmez. Şairden mülhem söylersek biz susarak katlanıyoruz her hüzne.

Neyse konuşmanın kısası makbuldür deyip başlayalım. Her zaman söylediğimi bir daha söylüyorum. Bugün sadece sizi buradan mezun etmiyor, hayata da uğurluyoruz. Çünkü bu kapıdan sonrası hayat ve artık anne babanız dahil hiç kimsenin koruyucu eli daimi bir şekilde üstünüzde olmayacak. İnaniyorum ki buradan hayatı karşılayacak bir donanımla çıktınız.

Mark Twain, "Eğitim kafayı geliştirmek demektir, belleği doldurmak değil." derken her halde eğitimin daha çok zihinsel yetileri harekete geçirmesi gerektiğine vurgu yapıyordu.

Hala en büyük hatamız sular seller gibi ezberlemek. Üniversite eğitimine talipsiniz, fakat en temel kaygınız diploma ve iş. Elbette haklı sebepleriniz var. Ama asıl ihtiyacımız olan şey, hukuk okumak istediğiniz için söylüyorum, hukukun teknik bilgisine sahip hukuk fakültesi mezunu değil hukuk nosyonuna sahip hukukçudur. Ben, sizin bu temel kaygınızı şöyle gidermek istiyorum. Diplomaya değil nitelikli/donanımlı insan olmaya talip olun, bu, sizin en temel kaygınızı da ortadan kaldıracaktır.

Ben şahsen sizin bu okulda bilgidan daha fazlasını öğrendiğinize inaniyorum. En büyük arzum Einstein'ın "Eğitim, insanın okulda öğrendiği her şeyi unuttuğunda arta kalan şeydir." sözünü doğrulamanızdır. Çünkü öğretmenleriniz olarak biz size unuttuklarınızdan sonra arta kalacakları göstermeye çalıştık. Sizi sıfırdan yaratmaya çalışmadık. Doğrularımızı, kanaatlerimizi dayatmadık. Her daim eleştirinizi dinledik, sizi anlamaya çalıştık. Fikrinizi söylemenize engel olmadık. Her şeyin tartışılabilirliğini gösterdik. İnancınıza ve hayat tarzınıza müdahale etmedik. Karşıtının varlığını belirtmeden bir görüşü söylemedik. Arta kalacak olanları göstermek hususunda başarılı olduğumuzu düşünüyorum. Ama son kez bir şeyi dillendirmek istiyorum. Burada konuşma yapan başka bir öğretmen başka bir şeye vurgu yapabiliirdi kuşkusuz. Ben geleceğin sosyal bilimci ve yöneticilerine geçmiş yıllarda olduğu gibi naçizane şunları ifade etmek istiyorum: Birinci ilke olarak 'Üstaddan öğrenilmez' diyorum. "Üstad" ile başlayan her sözü reddedin, her şeyi tartın ve aklın süzgecinden geçirin. İkinci ilke olarak da 'hiçbir fikir şiddetle çürütülemez.' diyorum. Üniversite hayatında bu iki ilkeyi aklınızda bulundurmanızı şiddetle tavsiye ederim. Bir de Mark Twain'in şu sözünü unutmayın derim: "Hayatınızın en önemli iki günü doğduğunuz gün ve neden doğduğunuzu anladığımız gündür."

Beni dinlediniz, sevdiniz, aradınız, sordunuz, söylediklerime ilgi gösterdiniz, bir şeyler danıştınız. Zaman zaman çok kızmama rağmen aranızda mutlu mesut üç yıl geçirdim. Bu teveccühünüzle kendimi öğretmen gibi hissettim. Dünyada bir öğretmene verilecek en büyük armağanı verdiniz, ilgi ve sevginizi hiç esirgemediniz. Ben öğretmenliğimde sizden bir ömür boyu unutulmayacak tatlar devşirdim. Bunlar için teşekkür ederim. Belki aldığım verebildiğimden de çoktur.

Kusurlarınız ve kusurlarımız olmuştur. Bunlardan bahsetmeye gerek duymuyorum. Burada kıymetli meslektaşlarım adına rahatlıkla konuşabilirim. Adını bilmediğimiz, konuşmadığımız, ilgilenmediğimiz, elini sıkmadığımız bir tek öğrencimiz yok.

Öğretmenler esasında tek bir şey yaparlar: Doğruyla yanlış ayırt edebilme yeteneği kazandırır. Herkesin üstünde uzlaşmadığı doğrular ve yanlışlar da vardır, diyebilirsiniz. Olabilir. Orada da seçim yapan/karar veren biri olmanızı sağlarlar. Artık buradan ayrılıyorsunuz. Arzumuz, okuduğunuz okulun misyonuna uygun şekilde, yöneten/karar veren/ayırt eden/teşhis eden görevlerde, makamlarda bulunmanız ve her zaman hakka/hukuka riayet eden, adil insanlar olmanızdır. Zannediyorum hiçbir meslektaşımın bundan gayri beklentisi yoktur.

Ne kalır?

“Sizden sonrası kalır” ve “Biz bir şey söyleriz, geriye on şey kalır.”

Yolunuz ve bahtınız açık, ömrünüz uzun olsun!

Mehmet ÖZSÖYLER

Türk Dili ve Edebiyatı Öğretmeni

2019 Mezuniyeti

Öğrenci Konuşması

Sayın Okul Müdürüm, Değerli Öğretmenlerim, Kıymetli Veliler, Sevgili Arkadaşlarım,

Bugün kendimi hem gururlu hem mutlu bir o kadar da hüzünlü hissettiğim önemli bir gün. Sosyal bilimler ailesiyle geçen beş yılın ardından ayrılmak gerçekten de çok zor. Birlikte geçen her günümüz ileride hatırladığımızda tebesüm ettirecek pek çok anı bıraktı.

Bize baktığımda ne kadar büyüdüğümüzü görebiliyorum. Tekrar doğuşumuzu... İnsan bir kere doğuyor sanılıyor ya bu hayatta, bu biraz eksik. İnsanın bir de kafa doğumu var aslında. Bu doğum insanın bilinçli olarak gerçekleştirdiği, ufkunu açan ve gerçek hayata hazırlayan son derece sancılı ve meşakkatli bir doğum. Bu doğum için sizin okuduklarınızın, izlediklerinizin büyük önemi var ama daha da önemlisi size destek olan bir aileye, önünüze engeller koymayan bir okula ve ilham veren öğretmenlere sahip olmanızdır. İşte kendimi tam da bu konuda çok şanslı hissediyorum. Sosyal Bilimler ailesiyle tekrardan doğmuş olmaktan, gerçek hayata sizinle hazırlanmış olmaktan, sizinle olmaktan onur duyuyorum.

Bugün bu birinciliği devrem adına alıyorum. Bence hepimiz kendimiz için en iyisini yaptık ve yapıyoruz. Geleceğin hukukçu, yönetici ve duyarlı insanlarına; bize böyle güzel duygular hissettiren değerli öğretmenlerimize sevgilerimle...

Nisanur DAĞLI

2019 Mezunları Dönem 1.si

SANA MANİPİ ULE OLUYORUM

SİİR

yırtık bir keder.
ve ben سیاhtım bir defter üzerinde .
çünkü dünya vurdu kardeşliği dostluğu
sevmeyi birini sonsuz.
vurdu beyninden.
kafatasım görünüyor güneşe çıkınca.
yırtık bir defter üzerinde mor keder lekeliydim ben .
dünya yarım yaşayan bir tartigrat kadar anlamsız.
ben hiç olmadığım kadar cesur.
bir kaldırımda otururduk
birkaç kişi ve dünya kardeşliği.
ansızın uçar ansızın ölürdük.
çünkü dünyanın en güçlü duygusalları bizdik.
biz diyoruz ya
ben.

dönüp konuştuğum
uzun uzun anlattığım
sevdim dediğim sürekli sürekli ve
tekrar bir süreklilik gibi.

şimdi yıldızları görmeyi edindim
ağaçlardan meyva koparmayı
ve düşmeyi uçsuz bucaksız bir kucağa.
nasıl olmasın sevişmemek bir ömür boyu
sevişmek diyorum
kimden duydum bu kelimeyi ?..
bilmiyorum.
ne kolay buğday büyütme
ekmek yemek geceleri
halbuki şimdi dünyaya büyüyor
bütün denizlere ısınıyorum
o önceydi diyorum
o önceydi.
bu bensem eğer
bir devinimin köşelerini kemiren.
kırlan dişlerimi toplayan yıldızlardan
ve bazan meyva yiyen .
sevişen ve susan.
bu diyorum
bensem eğer.
ben.
kim bilebilir içimde akan sessizliği.
bir başlamak yerinde bitirilmeyi.
sonsuz bir edilgenliğim diyorsam
kim duyabilir beni ?
oysa geçti.
o önceydi.
sana manipule oluyorum şimdi.

S. Yusuf TAVUSDAĞI
12/D

BULANIK FOTOĞRAF

ayılabilirsen,
bir bulut kes gökyüzümden.
bir olacak olan önce yüzüm.
çünkü sayılar ve harfler
yalnızca sembolüdür şeylerin .
sarhoş bir fotoğraf,
kırlan bir zaman gibi.
çünkü milyonlarca saniyeden
yalnız biri
bütün dünyayı değiştirebilir.
noktalar konar burnumuza.
zamanın noktaları,
ve tüterler en olabilen kışlarımızda.
yalvarmak mı tükenmek mi ,
fiiller çevirir bütün bahçelerimi.
ceketimsin benim...

S. Yusuf TAVUSDAĞI
12/D

EL CAPİTAN'A

ben düz bir adamım
en çok yıldızlarla
biraz ağaçlarla karışık.

üstümde sonsuz zaman
yağmur damlaları
üstümde dünya kokusu.
toprakla güneşle
ve ışıkla barışık
bir adım geriden
yüz yıl sonrasına
nasıl meraklı
istekli kaygısız değil.
düz bir adamım
bakışları hep
kahkahalarla çatışık.
ve ben dümdüz bir adam olarak
bir "o" bir "ben" bir "sen"
olmakla beraber
yalnız kendime değil,
bütün kentlerine dünyanın,
kederle sevişen
ama barışamayan bir adam olarak
baktım sana ve dünyaya
bir kez daha.

S. Yusuf TAVUSDAĞI
12/D

TAK TAK !

Sür

yüzüm kara mı benim
ekilen bütün tohumlar
solması için mi ekildi ?
BİN YILLIK BİR AĞAÇ OLSAM
YÜZÜMDE ÖLÜMSÜZ BİR GÜLÜŞ

ölmez miyim ?
dallarım kopmaz mı
kırılmaz mıyım
gövdemden
tepemden başımdan
umudumdan.
TAK TAK TAK !!!
yüzüm kara mı benim ?
saçlarımın arasında demir tozu kaldı
çekerken mih denilen acıyı.

TAK TAK !!
sesim kara mı benim
bir yol ortasında yürürken
yanımda dünya
yanımda kar-deş
yanımda kadınlar
umutlar
öfkeler
yanımda hayat
bir kaldırımda otururken
devrildiğim için ?
dünya dedim
hep kaldı.
sesim soluğum .
yüzüm diyorum şimdi
kalan ne geride
ben miyim ?
zaman mı boylu boyunca uzanmış ayak izimde ?

içine düştüğüm
uzay mı ?
zaman mı ?
vahyedilen bir mutlak mı ?

kafam (s) ağrıyor !
ağır zaman ahir zaman
aldı zaman aldı zaman
çocukluğumu gençliğimi
umudumu yollarımı
benden çaldı zaman !

tak tak tak .
gir içeri
yüzüm karardı benim .
delindi kafam .
mih değil
bıçak değil
yalan dedim
kardeş dedim
durdur zaman
kafamın içine
tak tak tak
girdi zaman !
yüzümü sen
sesimi sen
kararttın ulan.

hiçbir an dönmüyorsa başa
beyaz beyaz değil artık.
ne bıçak keser eti
ne kutupta üşür insan
ne de ıslatır yağmur apartmanları
o değil
onu göremem bu o değil

yüzüm acı mı benim ?
yüzüm kaldı mı benim ?...
TAK TAK TAK !

bu o
ku
r
şun sesi değil...

S. Yusuf TAVUSDAĞI
12/D

NENVARSAOMVAR

böyleşairolmazdım
olmazdım bir bataklıktan artık
yılğınbıçare
sevmeyeydinsenibuadamolmazdım

belki büyümezdi yüreğim
belki görmezdim dünyayı bu kadar büyük
sonsuz olduğunu bu kadar evrenin
ve sayıların sıfırlığını
kadarlaştıkça anlattıklarımın
eksildiğini görmezdim
belki bilmezdim .

ama böyle yürümeseydin
kırılmazdı göğsümün demirleri
dizimin bağları çözülmezdi
bilirimkinedenolacağını
neyenerdekiminle

bir ağaç altında mı yoksa bir deniz kenarında mı ?
sakallı bir adamla mı yoksa
esmer mi olacaktı ?
düşünerek yıkıldım farkındayım.

ama nedemelineyapmalı?
bileyip bir bıçağı-yoksabilemeden mi?-
koparmak mı bütün umutların ekildiği
toprağın damarlarını.
çaresizkabullenmelimiçaresizliğimi?
yoksa tutup ellerinden
bir elimde güneş
bira içer gibi bulut mu içmeli
seni sevince adam oldum

nenvarsaomvar

deyip bir kez daha susmalı mı ?
anladım.
ne kadar yalansız
o kadar sancılı...

(OKTAY RİFAT'A NAZİRE)

ben bir insanım memur ya da bir başkası
ellerimi ve seslerimi karıncalar yedi
dokunmak ve tutmak dostlarımin elini
yahut bağırarak doğru bildiklerimi
bitti benim için.
boyumun bile önemi yoktu sağlığımda da
inanmazsanız inanmayın.

biri diyor ki ben de insanım,
ne farkım var diğer yaşayanlardan,
eskiden gülerdik top oynarken
şimdi her yerimiz karanlık,
sokak lambası yanmasa da kaç aydır

artık gezegenlerden atlıyoruz,
diğeri diyor ki,
umutsuzluğuna yüreğimin tükenmez zamanı,
hala ciğerlerim eskiliyor.
yalan hepsi bunların inanmayın.
biz öylesine bir şey'iz
diyor bir başkası...

hala ciğerlerim eskiliyor.
yalan hepsi bunların inanmayın.
biz öylesine bir şey'iz
diyor bir başkası...

S.Yusuf TAVUSDAĞI
12/D

KENDİMLE SÖYLEŞİ

KUKLANIN BAŞINA GELENLER

Stir

en durgun günlerinde zamanın
en beklenmedik olanlarında belki,
yitirip iyiliğe dair tüm yanlarımı
acımın hegemonyasından kaçamadım.

mültefit yüzlü travmalar
sarsıyor bedenimi.
en sevdiğim tatlılar dahi ağzımı yakıyor,
son çırpınışlarım sarsılan bir denge için;
boğazımdan tek lokma geçmiyor.

durmadan bir yerlere, ve bazen kendime
çarpıp batıyor kemiklerim;
tanı tamına otuz beş kiloya düşmüşüm,
ve bölük pörçük bir vedanın
beşinci ayına girmişiz.

kırlmak bilmeyen saydam umutlarım;
yüreğimde kök salıp büyüyen
renğarenk çiçekli hayaller, sanırım
topyekûn yaşamaya istifa ettiler.

zoraki tebessümlerden irak yüzüm,
balkonu sıcak bir kafenin önünden
ağır adımlarla ilerlerken
neşe dolu bir hatırıya rastlasam bile
kandırıp da kendimi gülümseyemem.

düşüncelerin bıraktığı ayak izleri
itinayla karartırken tavanımı
bir ip rüzgârın akıntısıyla dans ediyor,
sessizce atılan bir çığlıkla asılmış
öyle diyor.

neden acı acı bakıyor suratıma,
soluğumu bir makas gibi kesmeyişi niye?
neydi bu içimdeki özlemin gerekçesi?
kozmostaki gezegenler kadar çokça
sonu olmayan bir muhayyile bilmececi.

gece görülen o güzel düşlerin
gün ağarmaya yüz tutunca
deli kasırgalar kadar sert sillesi;
nereden gelir, kaynağı nedir bilmem..
bana ait değil oysa
hem de hiçbirisi.

Eylül ARIKAN
9/D

depreşip duran anılar
depremler kalıntıları
elimde kolumda ipler -hissediyorum-
böyle olsun istemedim
çıkarın ipleri diyorum

bir ayyaşın sahici yalanları
sarar göğü içim gibi
ezip geçtiğim çimenlerde
birkaç nahoş küfrü birkaç hatıranın
yine aynı deruni his boşluğu

yaşamak isterken ölüp
ölmek isterken yaşayan bir beden
pamuk gibi yumuşak tahta kadar sert

açılır perdeler
kukla sıradaki felaketine hazırlanır
yönetmen tanrı senarist kader
kukla ağlıyor
seyirci alkışlıyor
büyük iştahla gösteriyi izliyorlar

sizler tatmin olursunuz elbet bu gösteriden
elimde kolumda ipler
başınıza gelmedi diye sevinirsiniz
kuklanın başına gelenler
kocaman kahkahalarla gizlersiniz
sيمانız arkasındaki boşluğu
bir kukla dahi sizden duyguludur
bir kukla dahi sizden

kapamır perdeler
ah sevemedim bu oyunu
nasıl daraldı içim
üstelik herkes bana bakıyordu
elimde kolumda ipler
artık yoklar ama yerinde izler
uzaklaş buradan uzaklaş
daracak sokaklarda karmaşıklaşmaktadır hayat

dudaklarımın arasında tükenirken sigara
yoruluyorum zamanla yaklaş biraz
biliyorum bu ilk kaçışım değil kendimden
fakat bazen kalsam da manasız
anla biraz

Eylül ARIKAN
9/D

ANCAK GİDERKEN

tasavvurlarım birbirine dolanıyor ellerimde,
bu ilmek artık bir düğüm olmaya başladı
ve ben çözme değil kesme taraftarıyım.

düşünmek ipe götürür adamı,
boynuma dolamayacağım bu kez onu,
kendime sözler verdim binlerce,
mesela duvar kenarında öylece duran devetabanı,
neler anlatır geceleri sessizliğe?
sessizliğin sesinden arınıp
deliksiz sessizlikte uyumak isterim.
bir ninni fısıldasın korkularım kulağıma
teessürüm parmaklarını saçlarımda dolaştırırsın.

anlamıyorsun
benim etim-kemiğim dertle yoğrulmuş,
kimi zaman ağır gelir..
uzayda kapladığım yer
ve içimde kapladığın yer,
sen de görüyorsun ki
koskoca bir hacim tezadı var bu işte.

düşünmek ipe götürür adamı,
gülümseyerek iki kez göz kırptıyor lavoisier.
hissim aşar mantığımı,
normal olmayı ben de bilirdim
elverişli olsaydı iklim şartları.

anlamaların anlamsızlığından kaçıp sana vardım,
konuşmanın ve susmanın çözüm olmadığını
fark ettiğim günden şimdiye yazdım hep,
yanılgıya uğramayacağıma neredeyse eminim.

hayatın nüktesini anlayabilmiş değilim hâlâ,
bir türlü gülemedim geldim geleli.
yorgun düşmüş bir savaşçı gibi
gücümün azaldığının bilincindeyim,
cephe alınmış boş sayfalar durgun;
düşünceler, düşüncelerim,
bir kalemin mürekkebine karışıyor delici,
yolun sonunda bir defter tamamlanacak:

ben-
ancak-
giderken güleceğim.

Eylül ARIKAN
9/D

KARAHİNDİBA OLMAK

belirsizliklerin hüküm sürdüğü bu yerde
çoğu şey eksik
çoğu şey yarım
sevgiyi bir karahindibanın
savruluşunda tattım
-ki bu ancak benim harcımdır-

ben üflemeye kıyamasam bile,
kuru nefesimi saklasam bile,
kocaman elleriyle rüzgârlar
onu ellerimden koparırdı amansızca,
üşürdüm, koşardım,
korkardım,
çok yorulurdum,
bırakmazdım kendimi boşluklara.

şimdiyse bezginim doğrusu
zincirinden kurtulan bir köle kadar.
bırakırım bedenimi usulca;
ağır ağır düşerken aşağıya,
bilirim, her yokoluş
bir varoluşun temelidir aslında.

oysa uçmayı çokça isterdim,
onu bir kez daha görmeyi düşlerdim.
fakat benim bedenim uçmak için çok ağır,
ve tanrının kulakları düşlere her daim
sağırdır.

Eylül ARIKAN
9/D

Şiir

Ret

perdeler arasından yüzüme değen hüzme
gözkapaklarım direniyor açılmamak için
sabahın habercisi, ey sevgili güneş
eritemediğin buzdan duvarlar içindeyim.

eklemlerime gökdelenler sıkışmış gibi.
gece boyu biri şakaklarımda tepinmiş,
aynada baktığım ben değilmişim,
yüzüm gözüm şiş ve pek keyifsizim,
o ise beni gördüğüne sevinmiş.

porselen tabaklarda eskitme şiirler,
tuzluk ve şekerlikte birtakım kırıkklar var.
ne de mütevazı bir kahvaltı!
çay bitmiş, bir yudum al konyak kadehinden.
gardroba rasgele dizilmiş paltolar,
rasgele bir maske seç gizlediklerinden

sardunyalari sulamayı unutma ne olur
buradan çekip giderken.

Eylül ARIKAN
9/D

YOLDA

Geçip giden onca senenin ardından aynı kalan sadece o yokuştur. dik, bitmeyecekmiş gibi uzayıp giden, sonunda caminin ayın şavkıyla parıldayan ışıklı minaresiyle o yokuş.

Minare de yokuş da buradaydı.

Ama Osman Dayı yoktu. Onunla oturduğumuz derme çatma ev, Aybala, Hacı Ağa hatta onun kurusıkısı da yoktu.

Bir akşamüstü çalmıştı kapımı Osman Dayı soluk soluğa.

"Aybala," deyivermişti telaş içinde. "Çok kötüledi."

İnmistik aşağıya, Aybala'nın yanına, ahıra. Aybala köşeye sinmiş, kesik kesik soluk alıyor, sanki alamıyor, gittikçe parlaklığını yitiren göğsü ağır ağır inip kalkıyor. Aybala ikimize de bakmıyor. Osman Dayı'nın uzun yüzü biraz daha uzamış gibi geliyor bana.

"Yürüse," diyorum duyulur duyulmaz bir sesle. "Belki biraz yürüse iyiye gider nefesi." Önüne bakıyordu Osman Dayı, sözümü bitirince kaldırdı kafasını, yavaşça salladı, ahırın yanı başındaki odasına doğru düşünceli ve suskun yürümeye başladı.

Ben de üst kata çıktım.

Gece, soğğun bir kat daha bastırıldığı ve sobadaki sıcaklığın iyice yitdiği bir anda kulığıma dolan gıcırtilarla uyanıverdim. Bir kapı açılıp kapanıyor, sesi aşağı kattan buraya doğru sanki karanlığın içinden süzülerek geliyordu. Yataktan çıkıp odadaki pencereyi açtım çabucak. Dışarısı zifiri karanlık. Rüzgâr uğul uğul. Çırtırtı çıkmayan geceye kulak vermişken ahır kapısının karanlığı içinden elinde yanıp sönen ufak bir fenerle Osman Dayı'nın çıktığını gördüm. Ardından da usulca onu takip eden Aybala'yı.

Gün sabaha dönmek üzereydi.

"Osman Dayı!" diye seslendim pencereden. Hem o hem Aybala karanlıkta kocaman gözlerle baktı bana. İkisi birden soluk alıp verdikçe nefesleri ağızlarından, burunların-

dan taşıp havada buğu gibi asılı kalıyor, kafalarının etrafında oluşan o bulanıklıkta ben ikisinin de yüzünü seçemiyordum.

"Bu vakitte nereye böyle?"

Eliyle arkasında, yokuşun sonunda kalan caminin ayın şavkıyla parıldayan ışıklı minaresini gösterdi.

"Namaza" dedi sesi rüzgâra karışırken. Şaşırarak baktım ona. Bu zamana kadar ne camiye gittiğini ne de namaz kıldığını görmüştüm.

"Çok yürüyeceksin. Ayaz da var, üşürsünüz."

"Giderim" dedi. Sonra yanında duran Aybala'ya baktı. "Gideriz."

Oysa yol ne kadar da uzun geliyordu bana, yokuş ne kadar da dik.

Bir süre sessizce birbirimize baktık. Ardından Aybala'yı yularından çekip adım adım yürümeye başladı yokuşa doğru. Osman Dayı yanında Aybala'nın gölgesiyle gittikçe kayboldu karanlıkta. Bir nokta kadar küçülene dek izledim onları. İçeri geçtim, kendimi yatağa zor attım, Aybala'nın kocaman ve ıslak gözleri, Osman Dayı'nın ha bire uzayan yüzüyle birbirine karışıp başka bir surat oluşturdular zihnimde, bir gürültü gibi yankılanıp durdular. Bu yankıların içinde bir aralık ezanın okunduğunu bile işittim, uyudum, uyandım, kapı gıcırtilarını yine duydum. Hatta bir an için soluklarımı sanki yanı başımdalarmışçasına hissettim.

Günün sabahında apar topar indim Osman Dayı'nın yanına.

"Nasıl oldu Aybala?" diye sordum.

"Aynı" dedi boğuk sesiyle. Yüzü iyice uzamıştı.

Osman Dayı o gece de ondan sonraki geceler de gıcırdattı ahırın kapısını, elinde yanıp sönen ufak feneri, ardından usulca onu takip eden Aybala'yla yokuşun sonundaki caminin ayın şavkıyla parıldayan ışıklı minaresine doğru yürüdü, küçüldü, nokta oldu.

onun da Aybala'nın da gölgeleri kayboldu. Sonra ezan okundu. Yarı uyur yarı uyanıkken ben onların döndüğünü yine duydum ve artık sabahları hiçbir şey sormadım Osman Dayı'ya.

Saymadım kaç gün böyle geçti.

Her gece Aybala'yla Osman Dayı'nın o yokuşu tırmanışını izliyordum. Her gece Aybala daha da bir küçülüyor, kemikleşiyor buna rağmen sonsuz bir güçle yürümeye devam ediyordu; oysa değil adım atacak nefes alacak hali bile kalmamış gibiydi.

Bir akşamüstü ikinci kez çaldığında kapımı Osman Dayı, tek kelime dahi etmeden aşağı ahıra indirmişti beni.

Anlamıştım.

Aybala kıpırtısız gözleriyle bakıyordu bana. Eski parlaklığından eser kalmamış göğsü zorlukla inip kalkıyor, bakışları gittikçe donuklaşıyordu. Osman Dayı beni

Aybala'yla yalnız bırakıp nereye olduğunu söylemeden gitti ve biraz sonra yanında Hacı Ağa'yla tekrardan çıkageldi.

Hacı Ağa'nın elinde bir kurusıkı vardı, bana baktı, konuşmadı.

Yutkundum, hiçbir şey söyleyemedim, sadece önüme baktım, hatta tek el silah sesini bile duymadım.

Hacı Ağa, Aybala'yı götürdü.

Dışarı çıktım, Osman Dayı ahırın kapısını kapattı, arkamdan o da çıktı ve az önce hiçbir şey olmamış, sanki Aybala hala ahırdaymış gibi sessizce odalarımıza döndük.

Bakmamıştı bana ama ben görmüştüm, o

akşam yüzünün uzayabileceği kadar uzadığını.

O gece sabaha karşı kapı bir daha gıcırda-
maz, Osman Dayı, elinde yanıp sönen ufak
feneriyle yola koyulmaz sanıyordum fakat
yanıldım. Osman Dayı yokuşu tırmanıyordu
çoktan.

Üstelik tek başına.

Karanlıkta küçülüşünü, bir nokta oluşunu,
en sonunda geride kalan gölgesinin de yitip
gidişini pencerenin başında izledim, bekle-
dim; ezan okunduktan sonra kapılar tekrar
gıcırdasın, geri dönsün istedim. Ama dön-
medi. Hiç.

Şimdi Osman Dayı nerede bilmiyorum.
Onunla oturduğumuz derme çatma ev,
Aybala, Hacı Ağa hatta onun kurusıkısı
nerede onu da bilmiyorum.

Aynı yokuşun bu sefer de ben başındayım,
sonunda yine caminin ayın şavkıyla parı-
dayan ışıklı minaresi var. Yanımdaysa kim-
seler yok, yalnızım. Duruyorum, derin bir
nefes alıp önümde uzayıp giden yola bakıyo-
rum, düşünüyorum: gitmek istiyorum ama
yol ne kadar da uzun geliyor, yokuş ne kadar
da dik.

27 Eylül 2018 / Üsküdar

Eylül ÇOBAN

Bahtiyar Vahabzade Sosyal Bilimler Lisesi

2018 Mezunlu

Marmara Üniv. Hukuk Fakültesi 1.Sınıf Öğrencisi

Sir

DÜŞ(ÜNCE)LERİM

*"Sistî seslerimi sükûlla sakladım,
Avaz avaz mellemelerden makamlar devşirdim."*

İğne deliğinden geçtin bezirgân
Düşüme sızdın hilekâr tacir
Mahreme el uzattın düşbaz
Düşüm düştü çeşmimden
Hezar-pare oldu düşlerim

Düşlerimden ettin beni düşbaz
Düşsüz kalasın düşbaz
Gaye-i hayallerin kırılısın düşbaz
Oyunları çalınan çocuk olasın düşbaz
Düşlerin düşüncelere dönüşemesin düşbaz

Düşsüze çıkardın adımı, düşürdün dillere düşbaz
Lekeledin düşümü düşbaz
Düş ülkesinin düşkünüydüm,
Düşmüşü ettin düşbaz

Hülya deryasında yüzen hayalperesttim
Hayalzade idim hayalzede eyledin beni
Hayalbaz mısın, canbaz mısın?
Sencileyin oynamadı canıyla canbaz

Düşsüz kelamsızım,
Düşsüz kalemsizim
Düşsüz üryanım vesselam
Mabudsuz kalan abdim,
Maşuksuz kalan aşığım,
Bi-düş bi-hayal nasıl nefes alırım

Adil TUTUMLU
Türk Dili ve Edebiyatı
Öğretmeni

TÜRKÇE BAKIŞ

Değerli Okurlar,

Hepimizin bildiği bir söz vardır:

“Ne mutlu Türk’üm diyene.” Peki bu sözün öncesini biliyor muyuz?

Dil, bir milletin kimliğidir, kültürüdür, tarihidir. Dillerini kaybeden toplumlar uyuyorlardır. Bu toplumlar ya öleceklerdir ya da köle olarak uyanacaklardır. Onun içindir ki istilacı devletler istila ettikleri yerlerde kalıcı olmak ve orayı kendi boyunduruğu altına almak istiyorsa önce o bölgenin milli kimliğini yok eder. Milli kimliğini yok etmek için ise dilden başlarlar. Dili değiştirmek için kendi dillerini popüler olarak gösterirler. Bunu sosyal medya dahil hayatın her alanında görmek mümkündür. Oktay Sinanoğlu'nun “ByeBye Türkçe” kitabında belirttiği gibi: “Dükkan, şirket ve işyeri adlarını yabancı dilde yapmak gösteriş değil aşağılık duygusu ve haysiyetsizlik belirtisidir.” İrlandalılar yıllarca İngiliz işgalinde kalmış olmasına rağmen dillerini kaybetmemiştir. İşgal altında olmamamıza rağmen dilimizin bu derece yozlaşmasını izlemek üzücü bir durum. Ziya Gökalp der ki:

*Turan'ın bir ili var
ve yalnız bir dili var.
Başka dil var diyenin,
Başka bir emeli var.*

Ana dilimize sahip çıkmalıyız. Onu korumalıyız. Elbette bir milletin bütün fertleri aynı şekilde konuşamaz. Buna fizyoloji, iklim ve görenek engeldir ancak edebi yazı dili sayesinde bunun önüne geçilebilir. Dilimizin geçmişi büyüktür. Günümüzde edebi dilimiz İstanbul Türkçesi olarak kabul edilmiştir. İstanbul Türkçesi, Arapça, Farsça, Macarca, İtalyanca gibi pek çok farklı dilden sözcük alsada Türkçenin cümle yapısı aynı kalmıştır. Göktürkler zamanındaki yapısını korumuştur. Ziya Gökalp'ın dediği gibi:

*Türklüğün vicedanıdır,
Dini bir, vatani bir;
Fakat hepsi ayrılır
Olmazsa lisâmbir.*

Burası bir Türk devleti ise birinci görevimiz dilimizi, kültürümüzü ve kimliğimizi koruyup geliştirmektir. Yazımın başında Ulu Önder Gazi Mustafa Kemal Atatürk'ün bir sözünden bahsetmiştim. İşte o sözün tamamı şöyledir:

Türk demek, Türkçe demektir.. Ne mutlu Türk’üm diyene!

Emre GÜLER
9/C

BES TAŞ

Dedeler topaç atarken, nineler çamurdan ev yaparken, iyiliğin kötülükten ayrıldığı zamanın bilinmediği bir ülke varmış. Bu ülkenin zayıf, aksakallı bir padişahı varmış. Bu padişahın bir kızı varmış ama padişah kızından hiç hoşlanmaz, oğlundan onu ayırır ve her daim bunu belli edermiş. Bir gün padişah bir plan yapmış. Padişahın bir tahtı varmış. Bu taht o kadar ihtişamlı o kadar göz alıcıymış fakat bir eksiği varmış bu tahtın. Tahtın beş adet dolması gereken boşluğu varmış. Padişah deli kılığına girip hiç tanınmayacak bir hale bürünüp aylarca elindeki beş taş ile çarşı pazar dolaşmış. Herkes onun ile dalga geçiyormuş. Padişah aslında planını bu beş taş ile gerçekleştirecekmiş. Padişah sarayda bir duyuru yapmış:

"Benim bu tahtımın beş boşluğuna beş tane birbirinden güzel taş gerek. Bunu her kim bulursa karım, oğlum veya halktan biri onlara en değerli şeyleri vereceğim." demiş. Herkesin aklına delinin elindeki hoş taşlar gelmiş. Bu yüzden herkes yana yana deliyi arıyormuş. Elindeki o beş taş elde etmek için deli dört göz ile bekleniyormuş. Padişah çökmüş yere başlamış taşları ile oynamaya. Padişahın yanına birinci taş için sevgili karısı gelmiş. Padişah taş eğer ona verirse padişahın başına neler geleceğini taştan göstermiş: "Bu taşı alırsan padişah efendi ağır bir hastalık geçirip ölecek." demiş. Kadın: "Ben de kurtulurum ondan işte epey de yaşlanmıştı, hem de bana ait bir sürü servetim olur." demiş.

Padişah afallamış ve içten bir hayal kırıklığına uğramış. O taştaki padişahın yaptırdığı zehir varmış. Kadın bunu bilmeden taş heyecan ile alıp yola koyulmuş ama daha saraya varamadan zehirlenip ölmüş. İkinci ziyaretçisi gelmiş padişahın. Bu defa en sevdiği, değerlisi oğlu gelmiş. Padişahın gözleri sevinçten parlamış. Padişah yine biraz şaşırılmış ama oğlunun taştaki görecelerine karşı vereceği tepkiyi çok merak ediyormuş. Deli kılığındaki padişah: "Eğer bu taşı

alırsan baban tahttan inecek." demiş. Oğlan başlamış gülmeye, padişah neye uğradığını şaşırılmış. Oğlan: Babam kimin umurunda? O tahtan insin ben geçeyim, hemen ver taşı, demiş. Padişahın gözleri dolmuş ama yine de taşı vermiş. Hem oğlunun gerçek yüzünü öğrenmiş, hem de oğlunu kaybedeceği için yüreği sızlamış. Oğlan da yolu tamamlayamadan ölmüş. Bu defa en gözde veziri gelmiş. Padişah olacağını şöyle ifade etmiş: "Sen bu taşı alırsan padişahın tahtı savaş açılıp yıkılacak." demiş.

Vezir: "O savaşı zaten ben açacağım sonra padişah olup sevdiğime kavuşacağım." demiş. Padişah artık bir şey diyemez olmuş. Vezir de taşı alıp yola koyulmuş fakat saraya az kala zehirlenmiş oracıkta ölmüş. Ardından en sevdiği yemekleri yapan aşçısı gelmiş. Padişah bundan yana biraz ümitliymiş. Ne de olsa kaç yıllık aşçısıymış. Bu dördüncü taş için de padişah başına gelecekleri anlatmaya başlamış: Sen bu taşı alırsan padişah birilerine esir olacak, demiş. Aşçı: Zaten ben başka ülkenin adamıyım, işte onu biz esir alacağız deyip hızla taşı almış. Aşçı da yolun başında zehirlenip acılar içinde kıvrılarak ölmüş. Padişah ardından dönen oyunları, düşünceleri görünce boş bir hayat yaşadığını anlamış. Son taş için kimin geleceğini merakla beklerken art arda iç geçiriyormuş. Karşıdan güzel bir güzeli kız belirmiş. Zaten ondan da hayır gelmez diyerek dövünmeye başlamış. Kız gelip birden dizlerine kapanıp yalvarmaya başlamış: Bu taşı lütfen bana verin, babam belki bu sayede beni sever, demiş. Padişah bunu duyunca ilk kez kızına karşı farklı hissetmiş. Padişah: Sen bu taşı alsan da baban seni sevmeyebilir, demiş. Kız: Olsun, babam mutlu olsun, canı sağ olsun, bana o gözleriyle nefretle de olsa baksın yeter, demiş. Kız tam taşı alacakken padişah kızının elini tutup ağlamaya başlamış: "Meğer sen benim en değerlimmişsin, ben seni hiç ama hiç sevmemişim, demiş. "Kız da ağlamaya başlamış. Padişah kızına taşları ve olanları anlatmış. Kız, kardeşi ve annesine olanlara üzülmüş ama mutluluğunu da gizleyememiş. Padişah üç dilek taşı vermiş biri güzel kızına, diğeri bu masalı dinleyenler, sonuncusu da iyi insanlaraymış.

Zeynep GÜVEN
9/B

YOKUŞ

Yalan söylüyorum
Önemi yok doğruların
Değirmende büyümüş bir un çuvalıyla
Sürüklenip gidiyorum
Bir şeye bağlanmadan
Bir yokuş
Bir yokuştan aşağı
Hiçbir şeyle beraber
Her şeyden ayrı
Aynı anda önce, şimdi ve sonra
Hiç durmadan...
Yokuşum bitmiyor

Varacağım bir yer yok
Dünya kadar yuvarlak yokuşum
bir değirmende başlıyor
Kenarlarından yükseliyor
çimenler, çalılıklar, dumanlar...
İçinde büyüyor
yosun, diken ve ateş
Hem su hem toprakta
Çerçevesiz, atmosfersiz
Başımınla birlikte dönüyor,
yörüngesiz
İçimdeki boşlukta can veriyor
Kuşlar...

Zinet TOPRAK

Bahtiyar Vahabzade Sosyal Bilimler Lisesi
2017 Mezunu
Maltepe Ün. Psikoloji 2. Sınıf Öğrencisi

Kedinin Gördüğü

Karanın bitip denizin,
Yeryüzünün bitip gökyüzünün
Başladığı yerler
Dünya'nın çözüldüğü yerlerdir diye
Önce makilerin arasından baktı
Sonra evlerin
Göğe en yakın yerinden
Gece baktı,
Gündüz baktı
Dört ayağı ve bir kuyruğu üstünde
Bir kedi,
Gözlerini kırpmasa sanki
Her şeyi anlayacaktı.

Zinet TOPRAK

Bahtiyar Vahabzade Sosyal Bilimler Lisesi
2017 Mezunu
Maltepe Ün. Psikoloji 2. Sınıf Öğrencisi

Küçük Öykü

Minimal (Küçürek) Öyküler

KAR TANESİ

Bir kış gününün akşamında birden fenalaştı. Birkaç komşu kadın ile hastaneye götürmek üzere at arabasına bindirdik. Acı çekiyordu, bir yandan da bana bakıp gülümsüyordu. Kar, tane tane yağıyordu. Yol da çok kötüydü. Komşu kadınlardan biri durmamı istedi. Doğumu kendileri yaptıracaktı. Biraz sonra çığlıklar kesildi ve bir ağlama sesi duyuldu. Ağlama sesleri çoğaldı. Baktığımda karımın yüzüne düşen kar taneleri erimiyordu.

Abdullah TURUNÇ

10/B

ZİHİN OYUNLARI

Aynaya yansıyan karanlık gölgeye baktım, gözlerinin olması gereken yerde derin ve karanlık boşluklar vardı. Cılız bedenini tamamlayan hafif uzun kollar ve çıplak teninin üstünde parıldaayan kan lekeleri... Bir adım daha yaklaştım, yansımanın göz çukurlarındaki derin karanlığa dalmak istercesine. Elimi uzattım ve tenindeki kan lekelerini silmek istedim, ellerim aynanın sert yüzeyine çarptı. Gözlerim doldu, derisinde kabaran yara izlerini ben taşıyordum sanki. Sonra sessizliğin içinde bir ses duydum: Şıp. Göz bebeklerim titreyerek o derin karanlık çukurdan uzaklaştı ve karşıdaki yansımanın bedeni boyunca aşağı kaydı, sağ ayağının dibine düşmüş parıldaayan sıvıyı gördüm. Ardından kanın o tanıdık kokusu doldu burun deliklerimden. Tekrar aynı ses yankılandı boş odada, irkildim. Nabzımın hızlanan ritmi kulaklarımda uğuldamaya başladı, tüm uzuvlarım titriyordu. Ardından gözlerimi yumdum ve açtığımda, sol ayağımın dibindeki iki küçük kan lekesini gördüm. Dehşetle aralanan gözlerimi karşıdaki aynaya çevirdim, burnumdan çeneme doğru yol izleyen lekeye baktım.

Ve sonra zihnim karşıdaki yansımanın gözlerindeki karanlığa karıştı.

Yeliz UĞUR
10 - B

YALNIZLIK

Adam, insanların gürültüsünden uzaklaşmak için gözüne kestirdiği denize nazır, kahverengi, eskimiş banka oturdu. Bir süre denizin huzur veren mavisine ve dalgaların ahenkle dansına daldı. Sesler artmaya başlayınca etrafına baktı. Her taraf yine insanlarla doluyordu. Sağındaki banka baktı. Geniş omuzlu, esmer, dümdüz inen yüzüyle orantılı burunu, yüzüne yakışan kirli sakalları, orta kalınlıkta dudakları ve mutluluk rolü yapan yeşil gözlere sahip yakışıklı bir genç; gencin karşısında yüzünü göremediği uzun koyu kahverengi saçları olan genç bir kız duruyordu. Genç kız bir şeyler söylüyor ama genç adam onu dinlemiyordu. Gözlerini ordan alıp bu sefer soluna baktı. Diğer bankta, saçları kırışmaya başlamış, uzun burunlu, yüzü hafif tombul bir erkek, diğeri ise bakımlı sarı saçlara ve zarif omuzlu bir kadın oturmuş hararetle bir şeyler konuşuyorlardı. Gözünü sahil boyunca gezdirdi. Kendini düşündü bir an. Kalabalığın ortasında virane bir evin sessiz ve canhıraş vaveylasıydı. Etrafı son kez izledi ve ayağa kalkıp uzaklaştı...

İlayda BAĞCI
9/E

Minimal (Küçürek) Öyküler

RUHÇÖZÜMÜ

Küçürek Öykü

Kapı çalıyor.

Radyoda çalan cızırtılı şarkıdan, pencereimin dibinde ötüşen kuşlardan, en çok da iç sesimin gürültüsünden duyamıyorum. Telefonda yüzlerce cevapsız çağrı ve biriken bir ton bulaşık.

"Evrendeki en büyük gösteri, sen aklını keşfettiğin an başlar."

Muhtemelen aklımı kaybettiğinde de sonlanır tüm bu zirvalık silsilesi. Evet, bir puro bazen sadece bir purodur. Bu kadarı doğru. Bir psikanalizcinin ruh sağlığından şüphe etmek tabiidir, Freud'un kafayı peynir ekmekle yemesi olağandır.

Kapı çalıyor.

Kapı, çalmayı artık bırakmalı.

Sabah kahvem henüz bitmedi. Bazen bazı şeyler yarım kalmalıdır, bazen bazı şeyler öyle olur. Biriken işlere başlamak lazım bir yerden, boyumu aşacaklar yoksa. Biriken çok fazla iş ve çok fazla sıkıntı... Sözelimi okuyamadığım çok kitap var, sıkılmaya başladığım hayat, doyusuya yaşamam için yeterli dahi değil. Kimsenin yüzünü görmek istemiyorum. İnsanlar, zaman kaybindan farksız yaratıklar oldu gözümde. Özellikle anlama kabiliyeti olmayanlara tahammülüm kalmadı, sonuçta diyaloga girmek için bir çift beyin şarttır. Belki de bir bakıma haklıydı Freud. Kronik şüphecilik, iç acıtan tecrübeler.. Birini tanı, ona güven ve seni hayal kırıklığına uğratışını izle usulca. İşte ulaştığımız sonuç, insanlar hayal kırıklığıdır, kitaplar değil. Bu yüzden zaman kaybedirler. Harcadığın zamanı hesaplamakla boşa zaman harcama. Nerede kalmıştık?

Güneşle bakışmayalı haftalar geçti, camlardan yansıyıp yüzüme bir öpücük konduruyor arada sırada. Kaçamak da olsa yakalıyorum onu. Bitkisel hayattaki bu evin içinde anısı olan bir eşyayla eşdeğerim. Yanaklarımdan masaya dökülen ılık birkaç damla, sessizliği andıran o gürültü, yine. Çakmağımın sesi bölüyor şimdi. Balıkları yemleyerek başlamalıyım her şeye, sardunyalari sulayarak.. Sonra şiirler de yazabilirim.. Belki bugün güneşe selam veririm biraz hava almaya çıkıp aynalarla barışır da makyaj yaparım belki...

Kapağını önemsemeden bir sürü kitap alır ve çok beğenirim... Bir tanıdığa rast gelir de boşa zaman harcarım belki, belli mi olur?

Ah, ilk önce şu kapıyı açmalıyım!

Eylül ARIKAN
9/D

YOL

bunca zaman, bunca, onlarca, sayısız, yüz küsür yalan, yüz küsür yıldız ve yüz küsür şimşek kollarında, ev hiç eskimiyordu, kahve bardağı hiç kirlenmiyordu çünkü kirli olmanın ötesindeyken nasıl temiz olunur bilmiyordu, uzun süredir yağmur yağmamıştı ve bu durum birçok ölüme neden olmuştu üstlerinde oldukları fakat ait olmadıkları toprağın tam ortasındakiler için, belki yüz küsür renk sayabilirdi yıpranmış masanın üstünde, sigarayı ve kalemi aynı elinde tutmayı hiçbir zaman başaramamıştı, gidebileceği ve tanıyabileceği onca bedeninin arasında aynadaki yansıması ona daha cazip geliyordu çünkü bilenen tüm yalanlar zaten oradaydı, hiç fotoğrafı yoktu çünkü yolda durmak yolda olmak anlamına gelmiyordu, zamanın ve zamansız zamanların gerçeğinde zamanın sadece olduğu şimdiden ileri gidemeyeceğini biliyordu, bunlar onun için gerçektir, gerçeğin gerçekten gerçek olup olmadığını sorgulamasını bir kenara bıraktığında, bunları düşünürken kendine sinirlenmeden edemiyordu, nasıl olur da zamanın sadece olduğu şimdiden ileri gidemeyeceğini düşünen bir adam yolda dururdu, kendini bir iskelede buldu, hangi iskele olduğunu bilmiyordu, zaten önemi de yoktu, sigarasını içmeyi unutması tam zamanı olduğunu gösteriyordu sakallarının eğilmesi gerektiğinin, belki kendini anlatması gerekmeyecek birkaç insan olabilirdi ancak hepsinin mezar taşlarını gördüğünü hatırlıyordu, ansızın olduğu yerde çakılıp kaldı sanki gözle görülmeyen fakat can yakan bir el onu olduğu yere bağlamıştı, elin ısı ve kalbinin ısı aynıydı, tüm durakları hatırladı, sakallarına can vermekle öldürmek arasında kararsız kalmış sıvıyı hissetti, duraksamadı hiç, Cicero'nun da dediği gibi en çabuk kuruyan şey gözyaşındı, kaybedecek bir şeyi kalmamıştı, bunu fark ettiğinde durağanlaşmanın ve özgürleşmenin tüm bedenini ve zihnini kapladığını anladı, hep yoldaydı, sadece yola güvenmişti, özgürlüğü yola attığı ilk adımda başlamıştı, bazen bir kenti ardında bırakmak gerekirdi, iskelenin sonuna geldiğinde gördüğü alabalık rüyasını hatırladı, kırmızı bir alabalık, şimdinin anlamını bildi, sabah yaslandığı pencereden kafasını kaldırdı, o andan sonra sadece kentin fısıltılarını ve motorunun sesini duydu.

Zeynep SARAÇOĞLU
9/B

"Bilgi nedir?"[1]

Makale

Bu soruya tarih boyunca birçok filozof ve düşünür kendilerince spesifik ve farklı pek çok yanıt vermiştir. Karl Marx'a göre bilgi iktidardır, mantık disiplinine göre bilgi; varlığın mevcudiyetinin ilişkisel aktarımından doğan her şeydir. Epistemoloji'de[2] ise bilgi, "Süje[3] ile obje arasındaki ilişkiden doğan ürün" olarak bilinir. Buradan anlıyoruz ki, bilgi, sadece düşünme eylemini içeren bir olgu değil, paylaşım ve anlaşılma niteliklerini de içeren bir olgudur ve bilginin bir ileti oluşturabilmesi ise ancak ve ancak işlenmesi ile mümkündür.

İşte burada yazımda değineceğim Ludwig Wittgenstein devreye giriyor. Wittgenstein, bazı otoritelere göre Immanuel Kant'tan sonra gelen en önemli filozoflardan kabul edilmiştir. Wittgenstein'a göre bilgi ya da bir kelimenin anlamı onu nasıl kullandığımızdır. Örneğin birisi "üzüntü" dediği zaman kendi subjektif hislerini kastettiğini zannedebilir ama Wittgenstein'a göre bu doğru değildir, Wittgenstein'a göre diğer tüm kelimeler için olduğu gibi "üzüntü" kelimesine anlam veren subjektif hislerimiz değil, onu nasıl kullandığımızdır. Mesela "biliyorum" kelimesini kullandığımız durumlar birbirine benzeyebilir, tıpkı aile fertlerinin birbirlerine benzemesi gibi. Ancak bu "biliyorum" kelimesini kullandığımız bütün durumların temel ortak noktalara ve dolayısıyla genel bir tanıma sahip olduğu anlamına gelmez, tıpkı aile fertlerinin birbirlerine benzemelerine rağmen bütün aile fertlerinin sahip olduğu ortak bir fiziksel özellik olmaması gibi. Anlayacağınız Wittgenstein'a göre dil kullanımı bağlamdan[4] ayrı düşünülemez ve bu açıdan kaliteli iletişim için üsluptan ziyade '*oynadığınız oyunun*' karşınızdakiyle örtüşmesi önemlidir.

"*Dil oyunları*" terimini ilk defa kullanan, filozof Ludwig Wittgenstein; Kelimelerin, kullarımlarıyla anlam kazanacağını iddia etmiş ve kullarımlarının, parçası oldukları sosyal pratiklere nasıl bağlı olduklarını görmek istemiştir. Bu konu üzerine uzun süreler çalışan Wittgenstein çalışmaları sonucu ortaya **Wittgenstein** -benim deyimimle **KAOS- Teorisi**'ni (**Kuramı**'nı) atmıştır.

"Farz edelim ki herkesin, içinde bir şey bulunan bir kutusu var: Buna 'böcek' adını veriyoruz. Kimse bir başkasının kutusunun içine bakamıyor ve herkes kendi böceğine bakarak bir böceğin ne olduğunu bildiğini söylüyor. Bu noktada herkesin kendi kutusunda başka bir şey bulunması son derece mümkündür. Hatta böyle bir şeyin sürekli değiştiği bile tasavvur edilebilir. Ama peki 'böcek' sözcüğünün bu insanların dilinde bir kullanımı varsa? Bu durumda bir şeyin adı olarak kullanılamayacaktır. Kutu boş olabileceğinden, kutunun içindeki şeyin dil oyununda, bir şey olarak bile yeri olmayacaktır. Kutu içindeki şey, 'bölme işleminde' kullanılamayacak: çünkü böldüğü her ne ise, sıfırlayacaktır."

Bu kurama göre bir sözcüğün anlamı, onun kullanımını çevreleyen etkinliklerde "*yaşama biçimi*"nde aranmalıdır. Örneğin kötü ama zeki insanların yönetime etki ettiği toplumlarda yaşanacak dil oyunları daha düşük zekadaki insanlara hükmetmelerine sebep olabilir. Belki de dil oyununa kurban giden toplumlar günümüzde daha zeki topluluklar tarafından kötü işlerin iyi olarak gösterildiği deneylerde kullanılıyorlardır. Belki de daha zeki toplumlar kendi suçlarını legalleştirmek adına kötü aletleri iyi olarak gösteriyordur.

Belki de dünyada donen paravan da bundan ibarettir...

AÇIKLAMALAR:

[1]: Genel olarak ve ilksezi durumunda zihince kavranan temel düşüncüler.

[2]: "Bilgi nedir? Hangi koşullarda bilgi gerçekleşir? Doğruluk bilgi için bir koşul mudur? Koşulsu nelere doğrudur denir? Bilgi görece midir, mutlak mıdır?" gibi sorulara cevap arayan felsefe dalıdır. Bu bilim dalı adını Episteme'den almıştır.

[3]: Konu.

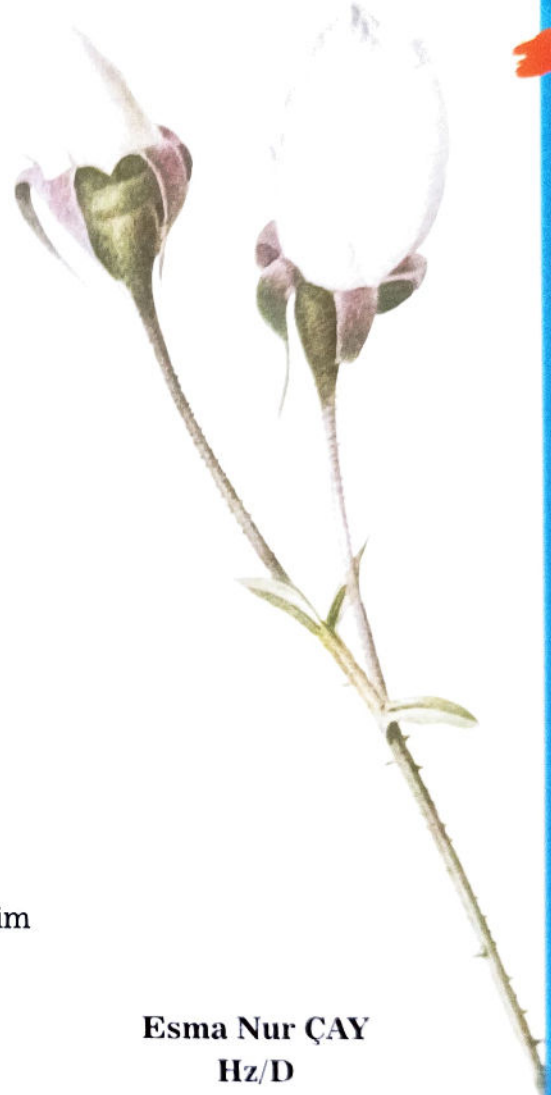
[4]: Bağlam veya kontekst; Kelime ve cümle gibi ifade unsurlarının, kullanıldıkları yere ve zamana göre, kendinden önce ve sonra gelen unsurlar nedeniyle kazandığı farklı anlam ve değerler bütünü.

Berkecan BOZDAĞ
9-C

Fâili Meçhul

Bir telkin belki
Beni ben yapan ya da beni benden alan
Bir hadisedir.
Bana metanet veren
Bir seyyare gibiyim,
Ve sürekli intikal halindeyim,
Büyükçe bir müphemden ibaretim.
Yerinde mi şuurum?
Istirap çeker gibiyim
Konsültasyon da neymiş?
Durum bu kadar vehametliyen
Kim eder beni muayene?
İstikbalim ellerinde
Kaç kişi muvaffak, kaç kişi aziz olmuş
Dünya böylesine kötüyken
Artık izbe, hoş
Elimdekini sokak yoldaşlarıma taksim ettim
Onlar da olmasaydı n' olurdu halim
Ziyadesiyle muavindi adım
Tek zaafımdı belki yalnızlığım.

Esmâ Nur ÇAY
Hz/D

OKYANUS

Bugün hava da ben de
Durgunduk biraz
Belli değil miydi
Susuşumuzdan
Ağlıyorduk ama
Haberdar değildiniz elbet
İçimizdeki okyanustan

Sude Sıla ÇAY
9/C

bi haber

Uyuyoruz geceye dünyadan bihaber
Sessizliğimizde boğuluyoruz, kuytu gecelerle
Nefret etsek de güneşten ve getirdiklerinden
Taparcasına bekliyoruz şafağı saçlarımızda hissetmeyi
Umurumuzda dahi değil hâlbuki
Zamanın dalından özenle kopardığımız yarınlar
Ve beklediğimiz asık suratlı baharlar

Çekip gidiyoruz ilk kez yahut son kez
Kapıya bırakıyoruz içerdekileri ve dışardakileri
Gözlerimize bir tutam yalnızlık çalıp
İmreniyoruz doğanın tüm çıplaklığıyla uykusuna
Tüm acizliğimizle korkuyu belli etmesek de dışardan
Alıkoyamıyoruz titremekten içimizdeki esrik alevi

Oysaki ağzımızda iki tembel türküyle kurtarıyoruz günü
Kör kuyuların hayaliyle oksuyoruz ruhumuzu
Dalgınlığımız öyle herkes değil sanıldığı gibi
Kurtuluyoruz ansızın ısmarlama sevda saatlerinde
Yahut hapsederken ruhları kiralanmış kelimelere

Geçiyoruz bu bahar kokulu rüyaları
Kör kuyulara sığmıyoruz yine mavi saatlerde
Örterken üzerimize kızıl yahut siyah bir gökyüzünü
Soğuk, ince bir meltem kesiyor tenimizi
Gözlerimizde ceviz ağaçlarında sallanan çocukluklarla
Kanyoruz en derin yerimizden
Kanyoruz sudan saf akan sevgiye
Kanyoruz göğün aldatan gecesine
Güneş küserken anlıyoruz tüm bu vakitsizliği
Anlıyoruz yollara imrenirken evin duyduğu kederi
İlk kez yahut son kez duyuyoruz kendimizi
Uyuyoruz ruhumuza kök salmış sarmaşık şehirlerde
Uyuyoruz son kez tüm bu geceye
Uyuyoruz dünyadan bihaber

M. Kaan AVAN
12/B

Binbir Parça

Tutuştı bir parça kağıt
Bir parça umut
Bir parça aşk

Omuzlarına dökülüyordu oysa ki gece
Uyanıyordu derin uykusundan güneş
Yıldızlar darmadağındı
Kalem suskun
Dort bir yanım uçurum...

Hayal tüccarlığı yapar oldum şimdilerde
Yüreğimin en sensiz yerlerine
Yüreğim ki umudun pasını saklar
Sözlerinin uğultusunu
Sıcacık bir dokunuşu
En çok da gözlerini saklar
Gözlerindeki bensizliği...

Tutuştı bir parça kağıt
Bir parça umut
Bir parça aşk
Bir parça kadın
Bir parça adam
Oysa ki severdik geceyi
Omuzlarına döküldüğünde
Oysa ki severdik yalnızlığı
Bilmediğimiz yollarda
Bilmediğimiz şehirlerde
Bilmediğim bir silüetle
Olmayana oldururcasına
Yazdığım satırlarda severdim
Bir parça menekşe kokardın sen
Bir parça hüzün
Bir parça kan damları
Beyazlığının üzerine
Bir parça gözyaşı

Tutuştı bir parça kağıt
Tutuştı karanlığa yansıyan gölge
Tutuştı bahtların hiyerarşisi
Bir parça öldürdüm kendimi
İki metre karelik de yer verdiler
Bir parça da servi...
Sonra
Bir parça kırdık döktük
İçimizi
Bir parça küfrettik haliyle
En nankör zamanlarda
Bir parça da dua

Seyrettik mehtabı
Seyrettin yıldızları
Seyrettim omuzlarındaki geceyi
Ne yarın için sevdim seni
Ne dün ne de bugün

Sonsuz saydım çehreni
Sonsuz saydım geceni
Sonsuz saydım tekerrür eden
Üç beş tane sayının
Diktatörlüğüne inat

Tutuştı bir parça kağıt
Bir parça şiir
Birkaç parça ben
Dağıldım kaldırımlarına
Dağıldım kan kırmızı
Karıştım düşlerle toprağa
Bir damla gözyaşı filizlendirdi
Düşlerimde canlandın
Yaşanmamış anılarda
Ki yaşattım seni onlarda
Yarattım seni baştan aşağı
Bir parça gece ekledim saçlarına
Bir parça güneş
Bir parça gözyaşı
(Mutlu olanlarından)
Eklemediklerim de oldu
Mesela
Bir parça vefa
Ne de olsa gerçekçi kıldı seni
Gerçekçi kıldı sevgini
Ya da her ne...

Tutuşturdun bir parça kağıdı
Bir parça umudu
Bir parça aşkı
Yaktın karanlığa uzanan gölgeyi
Yaktın omuzlarına dökülen geceyi
Bir parça pas kaldı şimdi yürekte
Bir de ben kaldım geriye
Ben ise
Binbir parça.

M. Kaan AVAN
12/B

Benliğin Hükümü

Yargılamak, insan doğasının alışlagelmiş döngüsünden meydana gelen bir davranış biçimi. Ben, sen, hepimiz yargalıyız. Peki insan neden yargılar?

Kendinden korktuğu için. Korkaktır. Kendinde olanları gizlemek için suçu başkasına atar. Kendine bile açamadığı o şeyleri başkalarında bulur, başkalarını yargılar. Düşünemez o an, lambasını yanıp sönmekten cıvardaması gibi konuşur. Kendinden kaçmak, kendi yanlışlarından kurtulmaya çalışıp başkalarını aşağılamak için.

Yargılayan insan, kendi benliğinin farkında olmayan insandır. Benliğini başkalarında arar, halbuki yargısız infazi bir kenara bıraksa asıl yargılanacak kişinin kendisi olduğunu anlayacaktır. Herkes kendini yargılasa, belki de başkalarını yargılamaya zaman kalmayacaktır.

Kendi karanlığımızı bilmek, başkalarının karanlığıyla başa çıkmanın en iyi yöntemidir."

İnsan önce kendini daha sonra da hayatı sorgulamalı. Hayat, bana göre sonunu bizim seçemediğimiz ama senaristi biz olan bir film gibidir. Hayatımıza aldığımız kişileri biz seçeriz, oyuncuları.... Onlara bizi üzme, bizi mutlu etme hakkını biz tanıırız. Dışarıdaki insanların ne dediklerini umursayıp, uygularsak filmin senaristi biz değil, onlar olacaktır.

Peki yaşadığımız olayları yargılamak bize ne kazandırır, diye düşünüyoruz mü? İnsan, hayatının analizini yaptığında bir şeylerin farkına varır genelde. Eğer ben farkına varamadım diyorsan yaşadığın olaylarda üzücü, yıkıcı veyahut başka bir duygu içerisinde çıkmamışsın demektir. Çünkü insan özeleştiri ve hayat eleştirisi yaparken olayların oluşturduğu duygu durumundan çıkmaması gerekir. Örneğin sinirliken düşünmemek ve olayı kötü yorumlamak gibi.

Sen başkalarını yargılamak için kendini ne kadar iyi tanıyorsun? Duygusal olgunluğa gelmiş bir kişi kendini sorgular. Düşünce sisteminin oklarını kendine çevirip bir odadaki eşyanın yerini nasıl kontrol edebiliyorsak, kendi düşüncelerimizi de kontrol edebiliriz. Kendinin farkında olan bir insan, kendini kontrol edebilen bir insan; hayatını da yönetir, iyi bir senarist de olur.

Kader deyip geçen insanlar aslında kendi hayatından kaçan insanlardır. Ben sonumuzun kader olduğunu düşünüyorum, surecimizin değil. Kendi hayatından kaçan insanlar kontrolü başkalarına bırakıp buna kader diyorlar. Başkalarının sizin hayatınızı kontrol etmesi kader değil, boyun eğmedir. Onlar senin hayatını yazar, sen sadece oynarsın. Bu senin hayatın değil, onların hayatı olur. 3K Kurah: kendin yaz, kendin oku, kendin oyna.

"Siz bilinçaltınızı bilince dönüştürene kadar, o sizin hayatınızı yönlendirecek ve siz buna kader diyeceksiniz."

Filmdeki sahneleri o kadar sert yap ki insanların seni yargıladığını duyma, yargılarını o duvar-dan geçirecek hakkı onlara sunma. Böylelikle kendi içinde kazanan da, kaybeden de sen olacaksın. Kendin yaptığın sürece kaybetmek seni yıpratmaz, güçlendirir. Çünkü bunu 'sen' yaptın.

"Ben başma gelen şeylerin toplama değilim, ben olmayı seçtiğini kişiyim."

Merye AKAY
9/D

İNSAN NEDEN YAZAR?

Neden var onca şair, onca yazar? Bu kadar mı zor konuşarak kendini anlatmak ya da insanı en iyi kâğıtlar mı anlar?

İnsan neden yazar? Yazar çünkü kimsenin kimseyi anlamak istemediği, umursamadığı, dinlemediği bu dünyada bizleri en iyi kâğıtlar anlar. İnsan yazmak ister çünkü ruh halimizin bir aynasıdır kâğıtlar ve kalemler de düşüncelerimizin dili olur aslında. Yazarak hem kendimizi anlarız hem de dünyaya kendimizi anlatırız. Bir insanın yazdığı her kelime altın değerindedir.

Yüzlerce yazar, yüzlerce şair neden konuşarak anlatmamıştır kendini yıllardır? Bu sözün cevabını en iyi François Rene de Chateaubriand veriyor: "Bir şey söylediğim zaman, söylenen o şey anında ve kati olarak ehemmiyetini yitiriyor. Bir şey yazdığım zaman da öyle; ama yazılan şey, bazen yeni bir ehemmiyet kazanıyor." Yani bazen bir düşünce kaleme alındıktan sonra, yeni bir önem kazanabilir hatta yeni düşünceler doğurabilir. Bu da yeni bir yazı yani yeni bir sanat demektir.

Ayrıca yazılar bazen sesimizi insanlığa duyurabilir. Bir şeyi yıllarca savunabiliriz, haykırabiliriz, kendimizi dinletmek için elimizden geleni yapabiliriz ve bazen bu başarılı olmaz. Ama düşündüklerimizi kaleme alır ve bir kitaba çevirirsek eğer, tüm dünyaya görüşümüzü kazandırabiliriz. Bu konuyla ilgili Marguerite Duras'ın şu sözü çok hoşuma gider: "Yazmak, aynı zamanda susmak, söylememek, sesini kesmek demektir, gürültüsüz haykırmaktır." İçimizde kopan fırtınaları, yağın yağmurları, açan baharları en narin anlatış şeklidir yazmak.

Bazen konuşurken ne demek istediğimizi kendimiz bile anlamayız. Aynı şekilde anlatabamayız da. Kendi sesimizi duyamayız bazen fakat bir gece, bir kâğıt başında, kendimizi tanıyabiliriz, derinliklerimize ulaşabilir, korkularımızı fark edebilir, kalbimizin sesini dinleyebiliriz. Kalemi elimize aldıktan sonra dökülür ruhumuz kâğıda ve biz susar, yazar ve izleriz.

Hepimizin bildiği gibi en çok şairler, kitaplar aşk üzerinedir. Çünkü yazmak kalbin nefes alıp verişini kâğıda dökmektir. Birine seni seviyorum demek zordur fakat onun için sayfalarca şiir yazmak daha kolay gelir bazen. Kafka, yıllarca Milena'ya; Nazım, Piraye'ye; üç dev şair, Tomris Uyar'a bu yüzden yazmıştır.

Yazmak, sanattır ve düşünen, hisseden her varlık sanatkârdır. Hiç tanımadığımız bir insanı, yazdığı bir şiirle tanıyabiliriz bazen. Ruh halini anlayabiliriz, kalbine dokunabilir, yüreğini hissedebiliriz. Mutluluğuna ortak olup hüznünü paylaşabiliriz.

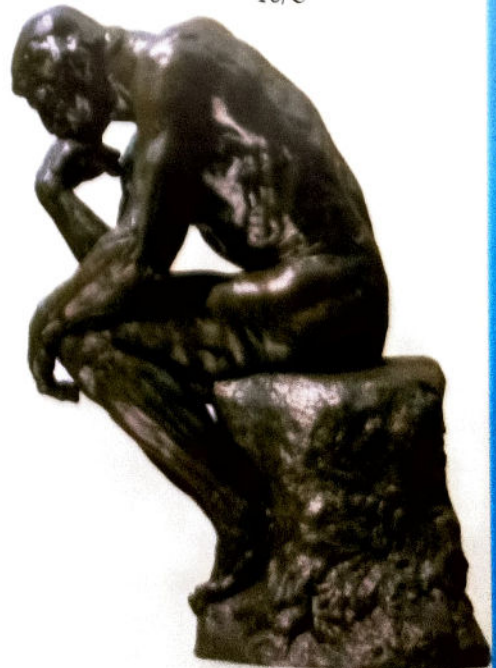
Bunu yazdım çünkü kalbimizin, ruhumuzun aynası olmuş iken yazılar, elbette bir yazının konusu da yazmak olmalıydı...

Nurhat ÖZYILDIZ
10/C

PESTENKERÂNİ

Hayalin sesine eğildim, gece tam uyku faslında
Usulca, tekinsiz
Sessiz...
Yankısı boşlukta
Kehribar rengi düşledim
Ona yenik, müptezel gözlerini
Çürümüş hüzün kokan bedenim akıyordu.
Sızıyordu ona ısrarla
Düşmüştüm çirkin bir esintinin kuytusundaki sese
Kuşkulandım.
Eridim,
Azar azar dökülüyordum.
Yırtık bir zan düşüne,
Haykırışlarıma, uyandım.

ZEHRA TAŞ
9/B

TANPINAR'DA İMTİDÂD FİKRİ

Eski şapkalarımız, ayakkabılarımız, elbiseslerimiz gün geçtikçe bizden bir parça olmaz mı? Onları sık sık değiştirmek isteyişimiz bu yüzden değil midir? Doğu ile Batı medeniyeti arasında kalan Türk insanların bu krizi aşması için“ devam ederek değişmek, değişerek devam etmek” olarak tanımladığı bir kavram olan “ imtidâd ” üzerinde düşünmeye davet ediyor bizi Tanpınar. Toplumsal, kültürel, sanatsal alanlarda olması gereken süreklilik, Doğudan Batı'ya yönelen ve süreklileşen ilginin getirdiği medeniyet değişikliği ile kaybı ve tekrar elde edilemeyişi. Bu izlek Tanpınar'ın sadece birkaç eserinin değil hemen bütün çalışmalarının eksenini teşkil eder. Peki fikir hayatımız içinde Tanpınar, bu durumu saptayan ve üzerine giden tek kişi midir? Elbette ki hayır. Yüzyılı aşkın süredir fikri ve kültürel hayatımızın bir parçası olan ikilemleri Doğu-Batı, muhafazakarlık-devrimcilik gibi biçimleriyle tartışıp işlemiştir. O halde Tanpınar'ın konumunu farklı kılan koşullar onu ortaya çıkaran düşünceler nelerdir? Biraz da onlara yönelim. Tanpınar'a göre: “Şark ile garp arasında ilk bakışta göze çarpan ayrılıkları birkaç ana fikre indirmek ve onları hareket ederek mütalâa etmek daima mümkündür. itikadımca bunların başında şu iki zihniyetin eşya ile madde karşısındaki davranışları gelir. Söylemeye hacet yok ki burada bu kelimeleri en geniş manalarında, yani hem madde ve eşya, hem fikir ve hayal zihni ve içtimai hayatın bütün verileri, hülasa düşü-

nen zekâ ve işleyen el karşısında nesne manasına alıyoruz. Şark, maddeyi olduğu gibi yahut ilk rastlayışta ona verdiği değişiklikle kabul eder. Telkin ettiği ilk hususiyetlerle yetinir. Bu ilk karşılaşmada bazı mükemmelliklere kadar varır . Hatta erişilmez bir hal aldığı da olur . Fakat çarçabuk tebessüm eden bir gelenekte bu mükemmellik durur, kalıplaşır. Garp ise onu daima elinde evirir çevirir, zihninin karşısında tutar. Onda bir takım başka hususiyetler ve mükemmelleşme imkanları arar, onun hakkında en etraflı bilgiye sahip olmağa çalışır ve bu gayretler sayesinde sonunda bu maddeyi başka bir şey denecek hale getirir. Denebilir ki, şark eşyaya ancak umumi şeklinde tasarruf eder. Hatta bazen onu tabiattan sanki ödünç alır . Garp ise mahiyetini anlamak ve bütün imkanları yoklamak suretiyle onu tam benimser. Garp şiirde, musikide, dilde güzel sanatların her dalında , fikir ve cemiyet işlerinde daima bu dikkate ve bu bilgili tasarrufa şahit oluruz. Şark muhayyilesi eski masalların o tesadüfi mücevher bulucularına benzer. Zümrüt Anka kuşunun kendisini taşıdığı ıssız dağ tepelerinde toplayabildiğini toplar ve o kadarla kalır.”

Saatleri Ayarlama Enstitüsü'nde “Değişme, koordinasyon, çalışmanın tanzimi, zihniyet gibi tabirle konuşmaya, kendi isteksizliğime zaruret, imkansızlık gibi adlar koymaya, Şark-Garp arasında ölçüsüz mukayeseler vermeğe başladım.” Ahmet Hamdi Tanpınar,

Türk şairinin batı taklitçiliğinden kurtulup kendini tekrar etmeden, seçme ve ayıklama yaparak kendi geçmişiyle bağını sürdürmesi gerektiğini ortaya koyar. Türk şiirinin de devamlılık içinde değişmesini önerir. Tanpınar, ustası Yahya Kemal gibi Türk edibine mektepten memlekete dönmeyi, kendi köklerine inmeyi önerir. Tanpınar, bireyin belleği ile toplumun kendisi olamayacağını ortaya koyar. Ahmet Hamdi Tanpınar, Tanzimat'tan sonra Türk insanının eski ile yeni arasında devam ve bütünlük fikrini, başka bir deyişle süreklilik bilincini kaybettiğini, bunun da kendisinin buhrana sürüklediğini düşünür. Tanpınar bu düşüncesini "Medeniyet Değiştirmesi ve İç İnsan" adlı yazısında şöyle dile getirir: "Yeninin taraftarları ve mücadeleçisiyiz, fakat eskiye bağlıyız. Hayatımızın bazı devirlerinde yeninin adamı olarak eskinin tazyikini duyuyoruz. Bazı devirlerinde eskinin adamı olarak yeninin tazyikini altında yaşıyoruz. Bu kutup değiştirme bir asırdan beri hayatımıza hâkim ilerlemek varlığı biriktirmektir, gerçeği hazineye dönüştürmektir. Bizim zaman sıralanışı algıladığımız bütün varlık süreci Doğu'da Batı'ya öncesizlikten sonsuzluğa kadar, bir an içinde gözden geçirilebilir; gerçekte, geçmiş de gelecek de bizim sanılarımızdan fazla bir şey değildir. Tarihimizin zaruretleri bizi bir zaman için bu güzelliklerden ayırdı. Bu ayrılış onları unuttuğumuz için değil, cansız bir tekrar yüzünden onları kendimizde devam ettirmek imkânını kaybettiğimiz içindi. Şimdi başka türlü kuvvetler ve başka türlü anlayışla onlara dönmek istiyoruz. Neyiz? Nereye gidiyoruz? İşte her gün içimizde kilitlenen soru?" Zaman Kırıntıları şiirinde:

"Eğilme sakın ustune
Kendi yeşilinde boğulmuş havuzların,
Ve bırakma saçlarını tarasın ruzgar
Durmada çukurlaşan bu aynada!
Bilinmez hangi uzaklara götürür seni
Dudak dudaka opuştuğun hayal!
Sokma güneşle arana imkansızın parıltısını!
Ve tanımadan, tanımadan sev insanları!
Değişmenin ebedi olduğu yerde

Güzeldir hayat!"

Burada yaşadığımız, eskittiğimiz artık dünyamızdan çıkmış fakat anımsanan geri dönmek için bizi zorlayan ya da bilmediğimiz bir yıldızda yaşamlarını sürdüren ve artık bir varlıkları olan anlardır. Zamanı oluşturan kimi dünyanın aydınlık camlarından ayrılamayan, kimi sonsuz boşlukta ipi kopmuş uçurtmalar gibi uçan, kimi kozmik bir kovukta unutulmuş bu anlar insanla, doğayla, dünyayla nesnelleşmişler, var olmuşlar içinden ve dışından bir ormanı yakarcasına insanı ve doğasını yıkarak yaşamışlardır, yaşamaktadırlar."

Geçmişin hayali ve geleceğin rüyası arasında bir buhrandır yaşanan. Fakat bu buhran geçmişin içinde nostaljik bir yolculuğu asla kabul etmez. Nostalji eninde sonunda geçmişin içinde hareket-sizleşmiş insanı ifade eder. Arzumuz ağacın dalları gibi geleceğe uzanmaktır.

Emine ŞENGÜL
11/C

NE İÇİNDEYİM ZAMANIN

*Ne içindeyim zamanın,
Ne de büsbütün dışında;
Yekpare, geniş bir anın
Parçalanmaz akışında.*

*Bir garip rüya rengiyle
Uyuşmuş gibi her şekil,
Rüzgarda uçan tüy bile
Benim kadar hafif değil.*

*Başım sukutu öğüten
Uçsuz bucaksız değirmen,
İçim muradına ermiş
Abasız, postsuz bir derviş.*

*Kökü bende bir sarmaşık
Olmuş dünya sezmekteyim,
Mavi, masmavi bir ışık
Ortasında yüzmekteyim.*

Ahmet Hamdi TANPINAR

DÜŞÜNME SANATI

Karşılaştırmalar yapma, ayırma, birleştirme, şekilleri kavrama ve bunların sonucunda ulaşılan kavrama "düşünce" denir. Bir sonuca varmak amacıyla bilgileri incelemeye, karşılaştırmalar yapmaya ve aradaki ilgilerden yararlanarak düşünce üretmeye, zihinsel yetkiler oluşturmaya da "düşünmek" denir.

İnsan düşünmeyle var olan bilgilerini birleştirir, onları çözümler ve anlamlı hale getirir. Hayvanlar için yaşamak duyu olanağına, insanlar için ise duyu ya da düşünme olanağına göre belirlenir. Olanak etkinliğe geçer ve asıl olan, etkinliktir. Öyle görünüyor ki yaşamak asıl anlamda duyumsamaktır ya da düşünmektir. Aristoteles düşünceyi "Düşünce, insanı hayvandan ayıran en büyük etkidir." diye açıklar.

Araştırmalara göre insan zihninden günde ortalama 60.000 düşünce geçmektedir ve bunun 50.000'i geçmişe, geriye kalan 10.000'i ise geleceğe aittir.

Geçmiş nedir, insan geçmişini nasıl hatırlar ve yorumlar?

Geçmiş, yanlış yorumlanmaya müsaittir ve gerçekte çok da uyuşmayan hayaller kurmak uzun vadede size daha kötü hissettirecek ve şu an yaşananları olumsuz etkileyecektir. Unutmadığımız suçluluk, utanç ve öfke duyguları bizi geçmişe çekmek ve esir etmek için adeta fırsat kollar. Bu da yaşanan mutluluğu hak etmemek gibi düşünceleri tetikleyerek geçmişe takılıp kalmamıza neden olur. Geçmişe takılıp kalmak, kişide bağımlılık yapar ve adeta bir

takıntı gibi her fırsatta zihninizi meşgul eder. Olumsuz düşünceleriniz dikkatinizi şimdiye vermeye engel olur dolayısıyla sizi mutsuz ederek bir kenarda oturma, kimseyle konuşmama gibi davranışlara neden olur. Bunların bana bir faydası var mı, diye sorun, ödediğiniz bedelleri düşünün ve bedeller fazlaysa harekete geçmeyi deneyin.

Düşüncelerini değiştirmeyenler hayatlarında hiçbir şeyi değiştiremezler. Benzer düşünceler benzer duygulara, benzer duygular da benzer davranışlara neden olur.

Geçmiş ve gelecek ancak şimdiki zaman yoluyla anlam kazanır. Geçmiş zamanda olanlar üzerine takılıp kalmak, bugün yapabileceklerimizi engeller. Etkili yaşamamızın püf noktası bu günü tatmin edici bir şekilde yaşayabilmemizdir.

Ne geçmiş için yapabileceğimiz bir şey ne de gelecekte olacakları kontrol edebilme şansımız vardır. Yaşadıklarımızdan ve hatalarımızdan ders çıkarmaya ihtiyacımız var. Geçmişe ait anılarımız gelecekte "keşke" dememizi önleyecek şekilde davranmamızı sağlayabilir. Yaşananları düşünmek suçluluk duygusunu, yaşanacakları düşünmek endişe duygusunu uyandırır. Hayat tercihlerden ibarettir ve sizi siz yapan şu an içinde yaptığımız tercihlerimizdir. Ölüm gerçeğinin her daim farkında olanların ve geçen her saniyenin değerini bilenlerin felsefesi "anı yaşa" dır.

Gelecek; dünde hayal edilen, bugünde şekillendirilen, aslında arada sıkışmış, belki de sonsuzluk kelimesine en yakın ve bugünü müzünü feda ettiğimiz bir kelimedir. Geleceğimizin haritasını oluşturmak üzere düşüncelerimizi kullandığımız çeşitli yollar vardır. Bu yolların bazıları güç ve yenilik yaratmada bazıları ise iyi olanı sabote etmekte etkidir. Geleceği planlama genellikle hayallerden oluşur. Anı yaşama öğütlerine rağmen hayatımızın çoğunu günümüzün geri kalanını nasıl geçireceğimizi düşünerek geçiririz. Yenilgilerimizi ve zaferlerimizi arkamızda bırakmayı başaramazsak gelecekte mutlu olmamız imkânsızlaşır.

Beyza ÖZAKÇAOĞLU

9/E

Fedakârlık

Masal

Bir varmış bir yokmuş evvel zaman içinde kalbur saman içinde develer göçte iken imam efendi horoz olmuşken. Ormanların kralı Karınca Hanım uyurken, Aslan Bey evde karısına kahve yapmamış mı? Kahve pişe dursun bir zamanlar Kaf Dağı'nın da ötesinde şirin mi şirin bir ülkede güzeller güzeli bir prenses yaşarmış. Yüce padişahın tek çocuğuymuş bu prenses. Ülkenin tek güzeli bu prensesmiş. Ama asla kibirli, kötü kalpli, şımarık bir kız olmamış. Tam tersine her şeyi düşünür, kimseyi üzgün görmeye dayanamazmış. Şimdiden komşu ülkenin padişahları oğullarına anlatır bir rekabet başlatırlarmış. Ama gel gelelim ki bu güzel kız içten içe eriyip bitiyormuş, bir türlü içindeki histen kurtulamıyormuş. Babası ülkenin en ünlü hekimlerini çağırtmış kimse ne olduğunu bulamamış.

Yüce padişah çağırtmış kızını "Aa benim güzel mi güzel, akıllı mı akıllı yavrucuğum. Neye canını sıkarsın böyle?" diye sormuş. Prensese, babasını üzgün görmeye dayanmayıp başlamış anlatmaya "Canım babacığım biliyorum ki sen de bütün yeryüzünü sallayan, gücüne güç katan, karşısında kimsenin duramadığı bir oğulcuk istersin. Tanrının tek hediyesi benim sana ama bilmem ki Tanrı haber gönderir yahut başımıza yapılmış bir büyüdür." Padişah neye bağlayacağını merak ederek dinlerken prenses devam etmiş: "Tam gece yarısı bir kuş konar pencereme, başlar konuşmaya, anlatır senin erkek evladını ne kadar çok istediğini." Padişahın gözleri fal taşı gibi açılmış, nerden bilebilir benim içimdekileri bir kuş. Kimseye anlatmadım diye düşünürken kızcağız devam etmiş. "Yüce Tanrı bir şart koymuş babacığım. Kaf Dağı'nın eteğinde bir mağara varmış, o mağarayla yedi kat yerin altına inilirmiş. Orada yedi başlı bir ejderha yaşarmış. Ona gidip onu kızdırmadan onunla tanışıp yedi derde deva iksiri

almam lazımmış. Seni düşünüp dururum babacığım ya benden de olursan o zaman kahrolursun. Üzüntüden ölüverirsen Tanrı beni affeder mi?" demiş. Padişah gözü yaşlı sarılmış kızına. O kadar gururlanmış ki "Beni bu kadar düşünen bir evlat vermiş Tanrıdan ne isterim?" diye mırıldanmış. Bir süre öylece sarılmışlar. Sonra doğrulmuş padişah: "Benim güzel kızım, kararına saygı duyarım. Veren de o alan da..." deyip odalarına geçmişler.

Yine olmuş gece yarısı, kuş gelmiş pence-reye aynı şeyleri anlatmaya başlamış. Kız kararını vermiş. Babasını üzgün görmekten daha iyiymiş gitmesi. Çıkmış padişahın huzuruna. "Babacığım, kararımı verdim. Yarın gün doğmadan çıkacağım yola, vedalaşalım." Padişah gururla doğrulmuş: "Yolun açık olsun akıllı kızım." demiş.

Düşmüş güzel prenses yollara. Sonunda varmış mağaranın ağzına. Az gitmiş uz gitmiş indikçe inmiş yerin altına. Sonunda bulmuş yedi başlı ejderhayı. Ama ejderha yedi aylık uykusuna yatmış, uyandırılırsa çıldırırmış ejderha, istediğini alamadan geri dönermiş yoksa. Ya da ejderhanın yemeği olurmuş. Yedi ay geçmiş gitmiş. Uyanmış ejderha. Kız, kıvrak zekâsıyla alt etmiş ejderhayı ve almış iksiri. Dönmüş ülkesine, babası ağlamaktan gözlerini kaybetmek üzereymiş. Gelmiş sonunda güzel kıza, sarılmış babacığına. Vermiş iksiri. Sanki padişah on yıl gençleşmiş, gözlerinin şahinden farkı kalmamış. Bir yıl sonra padişah oğlunu kucığına almış öyle bir mutluluk ki ülkeyi saran, hala konuşuluyormuş. Onlar bir asır mutlu yaşamışlar. Dert gelmemiş bir daha onlara. Onlar ermiş muradına, biz çıkalım kerevetine. Gökten üç elma düşmüş biri okuyanın, biri dinleyeninin diğeri de yazanın başına.

Sefa Merve YÜKSEL

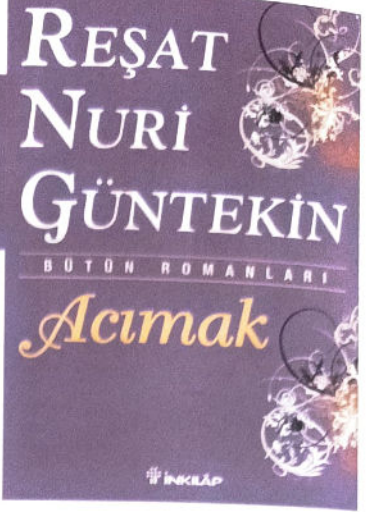
9/B

Acımak - Ön Yargı

İkilemi

Acımak romanı Reşat Nuri Güntekin'in okuduğum ilk kitabı ama eminim son kitabı olmayacaktır. Kitap, acıma duygusunu okuyuculara en mükemmel şekilde tattırılmış. Bunda Reşat Nuri'nin üslubu önemli rol oynuyor. Kelimeleri kullanım biçimi, yaptığı benzetmeler ve etkileyici söz sanatları ile okuyuculara kitabı sevdirmeyi başarıyor. Atatürk'ün neden Reşat Nuri'nin kitaplarını sevdiğini şimdi daha iyi anlıyorum çünkü en basit konuyu bile sıra dışı hale getirebiliyor.

Romanın içeriğine, konusuna gelecek olursak Zehra küçüklüğünden beri kötü, sorumsuz olarak bildiği hasta babasını görmek için komşuları tarafından çağılır. Gittiğinde bir günlük bulur. Okumaya başlar ve hiçbir şeyin görüldüğü gibi olmadığını anlar.

Kitap başlarda Anadolu'da görev yapan Zehra öğretmenin hikayesi gibi görünse de aslında babası Mürşit'in yaşadığı şehre alışması ve kurduğu aileyi bir arada tutmak için verdiği mücadeleyi de aynı zamanda gözler önüne seriyor. Aslında Mürşit'i bu yönüyle Yaprak Dökümü romanındaki Ali Rıza Bey karakterine benzettim. Zira ikisinin de ahlak anlayışı ve verdiği mücadeleler neredeyse aynı. Mürşit Bey'in kayınvalidesi ve karısına karşı pasif oluşu Ali Rıza Bey'e benzeyen bir diğer özelliğidir. Onların kişiliğine zarar vermelerine neden olmuş ve kendini bilerek mutsuz etmiştir. Aslında bu yüzden de çocuklarını göz göre göre mutsuzluğa sürüklemiştir. Bence biraz daha kendine güvenip çocuklarını o ortamdan

çıkarsaydı her şey daha farklı olabilirdi. Tıpkı Ali Rıza Bey'in ailesine karşı otoritesini koruması gibi.

Romanın sonuna doğru Mürşit'in kendi benliğini koruması dikkat çekti gözümde. Mürşit Bey iyi olmaya çalışmış, kirli aile hayatına ve çevresine rağmen iyi ruhunu kaybetmemeye çalışmıştır. Eminim ki kitabı okumaya başlayanlar başlarda Mürşit karakterini sorumsuz, kötü olarak tanıyacaktır. Fakat sonlara doğru olayların tam tersi olduğu anlaşılır.

Ön yargı maalesef günümüzde önemli bir rol oynuyor. Öyle ki insanlarla kuracağımız ilişkileri bir hayli etkiliyor. Bu roman ön yargıya çok güzel bir şekilde yer vermiş. Tarafları dinlemeden olaylar hakkında bilgi sahibi olmanın hatalı bir şekilde karar vermeye yol açtığını görüyoruz. Eğer Zehra tek tarafı dinlemek yerine her iki tarafı da dinleseydi eminim acıma duygusuyla hareket eden biri olarak karşımıza çıkardı.

Kitabın eksik noktalarından bir tanesi ise Zehra'nın günlüğü okuduktan sonra ne yaptığını yazarın bize aktarmamış olmasıydı. Kitabın sonunda Zehra'nın hayata ve insanlara karşı bakış açısının değiştiğini anlıyoruz. Ama yazarın bunu daha detaylı bir şekilde anlatmasını isterdim.

Şevval Kevser ŞEKER

9/D

“OKUMAK” BİR SBL GELENEĞİDİR

Bu yıl 5 sını yaptığımız geleneksel kitap okuma yarışmamız her yıl olduğu gibi yine çok güzel geçti. Öğrencilere kitap okumanın ne kadar çok şey kazandırabileceğini bir kez daha aşıyor ve hatırlatıyoruz aslında. Biz kütüphanecilik kulübü olarak bu yarışmayı Aralık 2018’den hazırlamaya başladık. Okunacak kitaplar, yarışmanın afişi, sınıfların gruplandırılması, kitap sorularını hazırlayacak öğretmenler, sınav oturumları ve daha birçok şey...

Kitapları okuyan ve sınava giren öğrencilerimizin edindiği kazanımlar yanında, bu yarışmayı hazırlamak için çalışan, emek veren öğrenciler de bir etkinlik nasıl yapılır, nasıl düzenlenir bunları öğreniyorlar. Bunun yanında her yıl farklı bir öğrenciye verilen yarışmanın afişini tasarlama görevi, okulumuz öğrencilerine farklı alanlarda tecrübe ve yetenek kazandırmaktadır.

Yarışma kitaplarının seçimi edebiyat öğretmenimiz Adil TUTUMLU tarafından yapılmış ve yarışmaya Hazırlık, 9, 10, 11. sınıflarının katılımı uygun görülmüştür. Hazırlık sınıfı ve 9. Sınıfların yarışma kitapları: Haritada Kaybolmak, Kraliçeyi Kurtarmak, Osmancık, Filler Sultanı ile Kırmızı Sakallı Topal Karınca’dır. Sınav sorularını Mehmet KAMALI, Salih KILIÇASLAN, Aydın YAVAŞ, Özlem TÜRKÖZ, Üzeyir SERİN, Hasan KAHYA, Elif KÜÇÜKOSMANOĞLU öğretmenlerimiz hazırlamıştır. 10 ve 11. sınıfların yarışma kitapları: Gazi Mustafa Kemal Atatürk, Üç Anadolu Efsanesi, Miyase’nin Kuzuları ve Mavi Kuş’tur. Sınav sorularını İlhan Cemal KAPUSUZ, Adil TUTUMLU, Şakir GÜL, Halil İbrahim DALGIÇ, Vehbi ÜNLÜ, Selma GOKALP, Bülent BAŞARAN, Mehmet ÖZSÖYLER öğretmenlerimiz hazırlamıştır. Soruları hazırlayan hocalarımızın branşları ile kitapların içeriklerinin uyuşmasına dikkat edilmiş ve bu yıl diğer yıllardan farklı olarak Coğrafyadan edebiyata, tarihten felsefeye birçok

branş öğretmenimiz, yarışma etkinliğimize özgün sorularıyla katkı sağlamıştır.

Sizler için yarışmaya giren öğrencimizle ile yarışma konuştuk ve bu yarışmaya katılma nedenlerini sorduk. Aldığımız cevaplar ise şu yöneydi: “Bir çok kitap okudum ama şimdiye kadar bu kitaplar bana ne kattı bu kitaplardan neler öğrendim hiçbir zaman tam anlamıyla öğrenemediğimi fark ettim ve bunu öğrenebilmek için katıldım”. Ve onlara: “ Yarışmada zorlandığınız bir kitap oldu mu?” diye sorduk ve Miyase’nin Kuzuları ile Haritada Kaybolmak kitapları cevabını verdiler.

SİZLERİ YARISMA KİTAPLARI ARASINDA EN ÇOK ETKİLEYEN KİTAP HANGİSİ OLDU?

Üç Anadolu Efsanesi kitabı oldu çünkü hem Anadolu’yu ve Anadolu çocuklarını tanımış oldum hem de yeni birçok şey öğrenmiş oldum. (Mustafa SÖKMEN 10. Sınıf birincisi)

İlk defa bir tarih kitabı okudum ve tarih kitaplarına olan bakış açımı değiştirdi. (Zeynep GÜVEN 9. Sınıf birincisi)

Gazi Mustafa Kemal Atatürk kitabını söylememe gerek bile yok. Ama Mavi Kuş kitabı beni çok etkiledi çünkü hayatın aşlında bir film olduğunu ve bunun sonun her insanın öleceği gerçeğini hatırlattı.

(Selin Ece KIZIYARLI 11. Sınıf birincisi)

“Beklediğim haberi almak için çok uğraşmıştım ama sonunda beklediğim an gelmişti. Öğrenmiştim, okuduğum kitaplarla birinci olmuşum. Çok istiyordum birinci olmayı, istediğimi almıştım da. Yapabilmeyi başara bilmeyi benim de yapabileceğimi anlamıştım. Birinciliğim ile mutluluğun var olduğunu bir kez daha hatırlamıştım. (Zeynep GÜVEN 9. Sınıf birincisi)

Sonbahara Yükledim BÜTÜN SUÇU

Hep böyle akşamlar gelirsin aklıma karanlık, yıldızlı, ürkütücü
Uzun süredir sensizlik baş gösteriyor burada
Ruhum uzun süredir aç, susuz
Kaç gündür bir rüzgârın melodisini dinliyorum sadece
Senin sesini değil...
Eskisi gibi sıcak doğmuyor güneş
Ben sana değil sonbahara yükledim bütün suçu
Ay eskisi gibi aydınlatmıyor yüzümü
Rüzgâr senin olduğun vakit gibi sıcak sarmıyor bedenimi
Sana değil sonbahara yükledim bütün suçu
Yazmıyor hiçbir kalem sen yoksun diye bir kâğıda
Kana kana içilmez oldu sular, taş kesildi sanki her damlası
O günden beri bulutlar ağlamaya başladı
Ben sana değil sonbahara yükledim bütün suçu
Hayal kurmak biraz daha zorlaştı, karmaşıklaştı
Çok derin bir med-cezir var yüreğimde
Alıştıkça elzemleşen bir acı
Uzun süredir kanat çırpan bir kuş yok gökyüzünde
Bir ben, bir rüzgâr, bir de yağmur kaldı buralarda
Ama ben sana değil sonbahara yükledim bütün suçu...

Fatma Nur KIYIKCI
Hz/D

Suskun Yalnızlık

Suskun bir yalnızlığı benimkisi
Ne şikayetçi, ne memnun...
Gökyüzüne takılmış bir uçurtma misali
Umutları, umutsuz.
Çaresiz ve boşlukta kadın.
Ve adam...
Sert, çatık kaşlı ve sakin,
Çıkarken son sigara dumanı dudaklarından,
Usul usul gönderirdi gökyüzüne.
Karıştılar birbirlerine
Uçurtma ve duman...
Duman dayanamadı uçurtmayı yakmaya.
Uçurtma aldırma.
Yanmışlar, yanmazdı...
Gökyüzü ağladı,
Ve güneş, doğmadı yeniden...

Semanur CILDAN
9/E